Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناول

ناروغ

ليکوال

مومند محمدي اخګر

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

ناروغ - ناول
لیکوال: مومند محمدي اخګر
بیاکتنه: احمدشاه ویاړ
خپرندوی: اکسوس کتابپلورنځی
ډیزاین چارې: حسیب‌الرحمن
چاپځی: وایګل چاپ
چاپ کال: ۱۳۹۸ / ۲۰۱۹
پته: کابل، دریمه ناحیه د دهبوري پارک جنوبي دروازې ته مخامخ
بیه: ۷۰ ؤ

ISBN: 978-9936-653-20-7

0202 504 652, 0798 98 96 96
aksosbookstore@gmail.com
aksos book store aksosbookstore
www. aksosbookstore.af

د دې کتاب د هر ډول چاپ او خپرولو حقوق له خپرندوی سره خوندي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

زما د زړه د تابلوګانو په نګارستان کې

د ښایسته تصویر خاوند

ابراهیم ایمان ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو خبرې

د لوی خدای جل جلاله شکر ادا کوم چې زما کمزوري قلم ته یې په پښتو ژبه د څه لیکلو وس راکړ او د هغه پر پاک رسول درود او سلام .

ما د خیال له دېواله د یوه موسکېدلي سړي تصویر راښکته کړ، د ژوند د ښکلو او بدرنګو رنګونو پر وړاندې مې کېښود، د خولې موسکا یې ورکه شوه، له سترګو یې د رنګ داسې تورې لیکې راغلې لکه ژړېدونکې ناوې، کاغذ یې د ژوند له کړکۍ رانوتونکو توپانونو څو ځایه وشلاوه...

تصویر له ننداره کېدلو ووت خو د ځان د نندارې شو، زما د خیال پر دېوال د یوه تصویر ځای تش شو خو تصویر د داسې سلو ماناګانو خاوند شو چې سړی یې د ځان په اړه په تفکیر کې ډوب کړ...

ما د سړي د خولې موسکا واخیسته، هغه ته مې دردونه او کړاوونه ورکړل، د عشق په خم کې مې ډوب کړ، دومره ژړا مې ورکړه چې په سترګو کې مې ورته د اوښکو زېرمې وچې کړې، سودايي مې کړ، لېوني مې کړ او بالاخره ناروغ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که څه هم هغه د ژوند خوندونه په دې جوارۍ کې بایلودل خو د ژوند د ژورو ماناګانو په داسې رموزو پوه شو چې فیلسوفان او صوفیان یې د لاسته راوړلو لپاره د ساګانو په شمېر د زندګیو قربانۍ ته هم تیار وو...

ناروغ فریادونه وکړل، تاسو یې اورئ؛ خو ښه مو چې په کټ کټ ورته خاندئ او که په زار زار ورته ژاړئ. خو اصلي خبره دا ده چې ناروغ زه نه یم. بلکه دا یوازې زما د خیال د دېوال یو موسکېدلی تصویر دی چې ما راښکته کړی او بیا مې دردولی دی.

که ناروغ په دې هنرمندو فریادونو کې کله بې هنره شو، نو د خپلې مهربانۍ له مخې یې وبښئ.

تاسو ته مینه!

مومند محمدي اخګر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناروغ

اوس په کابل کې د سهار ۱۰:۳۷ دقیقې دي، مني د ساړه توره ایستلې ده او د ونو پر زیړې وهلو پاڼو یې ناتار دی...

هغه ورځ د ټکسي په مخکني سیټ کې ناست وم، پوخ سړک مې د سترګو مخې ته راتښتېدلو، غرونه رالنډېدل او هغه صحرا چې زموږ کلی پکې پروت دی راڅخه لېرې کېدله. د موټر له شیشې سړه هوا راننوتله او زما د غمبورو سره یې سړول.

کابل مې خوښ و، زړه مې خواړه ټکانونه کول خو کلی پاتې کېدلو. کوښښ مې وکړ وریسې خپه شم. خپه شوم خو نه پوهېدلم چې رښتیا خپه شوم او که د کلي لپاره مې د دروغجن خپګان اظهار کاوه. څکه نه پوهېدلم چې زړه مې په یوه وخت هم خوندوره او هم بې خونده درزا کوله.

زه له کوچنیوالي همداسې یم؛ هوایي!

داسې چمونه راسره کیږي چې په ندرت پېښیدلی شي. ایا ممکنه ده چې زړه به یوه وخت کې هم خوندوره او هم بې خونده درزا وکړي؟ ښایي اروا پوهان او یا هم فلسفیان دا خبره رد کړي او طبیبان خو ښایي له سره هیڅ پرې پوه نشي، کیدای شي وکولی شم دا ډول احساس شرح کړلی شم: داسې وم لکه یو لیوني او صحرایي شاعر چې دوې معشوقې ولري. له یوې یې بېلیږي او د بلې په لور ځي! پر یوه مهال هم جدایي او هم وصال، شاعر په امتحان کې ښکېل شو. اوس به څه ډول شعر وایي؟

د کلي د هدیرې جنډې د سهار په شنه خړه او نمجنه هوا کې ځوړند سرونه ولاړې وې، داسې لکه چې کوم مئېن د لیلا پر زنګانه ویده وي او لیلا یې پرېشانه زلفې خورې تېټ سر د مخ نندارې کوي، حافظې مې دا تصویر ساتلی و څکه کیدای

(c) ketabton.com: The Digital Library

شول چې د کوم رسام په لاسونو يې پر کومه تابلو نقش کړي، د کلي د شنو ونو وروستي تته ليکه لکه نرۍ وريځې لا هم نرۍ کېدله. غرونه مې په خلونو له کلي ليدلي وو چې کوچني ښکارېدل، خو مور چې ورنېږدې کېدلو وار په وار لوېيدل، نه پوهيدم نن څه ډول ورځ وه؟ نن رښتيا هم هېښوونکې پېښې کېدلې! نن مې بايد بيا هم هغه ليدلې واى چې د لمرخاته وروسته نفل يې کاوه، نن مې بيا هم غوښتل چې د دعا لپاره د هغې سپين پورته شوي لاسونه ووينم، بيا مې هم بايد د تل په څېر د هغې خنداني سرې شونډې او نازک وښکي ليدلي واى، دا خو زما عادت و!

خو نن هر څه د عادت خلاف وو، د شپې مې فکر کړى و چې سهار به د دوې نيلي دروازه نيمکښه شي، د سپوږمۍ په څېر سپين مخ به راښکاره شي موسکى به شي خو کيداى شي په شنه سهار زما مازديګرني ډالۍ دا وي: د خداى پامان!

ان داسې هم پېښ نشول، هغه خو خبره هم نه وه چې زما د زړه پر تخت ناسته ده، ښايي څکه نه وه خبره چې د مستې ځوانۍ جام يې په سر اړولى مدهوشه وه. کله چې زما له سترګو د کلي دېوالونه او ونې پناه کېدل ښايي دې خپلې غتې تورې سترګې غړولې وي، ښايي زړه يې ټکانونه کړي وي، ايا چې کله يې له لمر خاته وروسته نفل څخه سلام ګرځولى وي او زه يې نه وم ليدلى حيرانه شوې به نه وي؟

خو زه دا مهال د تورو دنګو غرونو تر منځ د هغه تور ښامار پر ملا سپور وم چې درې يې يو له بله بيلې کړې وې او په کړلېچونو کې يې د موټر ټايرونو چنګ چنګ چيغې وهلې.

نور نو کلى نه و، يوازې مې په خيال کې درې تصويرونه ترې راوړي وو: هديره، ونې او هغه.

څومره چې لېرې کېدلم د بې سبکۍ احساس مې کاوه، په درو کې زېړو او سرو ګلانو د هرکلي په دود د عقيدت سرونه ښکته کول، د غرونو په سرونو سپينو واورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپېځلتیا تظاهر کاوه، د سرو چینو ترانه د موټر په شڼ شڼ اواز کې ترېته شوې وه، موټروان وار په وار خپل لاس په ګېر باندې ایښودلو، کله به یې مخکې کښېکړ او کله وروسته چې له لرګیو د ډکو لویو لاریو څخه به مخکې کېدلو نو هغوی به په خپل قهرجن غږ داسې غوسه ښکاروله لکه په جومات کې د جمې له لمانځه وروسته چې کوم ماشوم په زینو کې له امسا په لاس سپین ږیري څخه په منډه مخکې شي او سپین ږیری له ځان سره وبنګیږي.

د وطن خوږ طبیعت پر روح ښه اغېز کوي خو پر دې سربېره مې هم داسې احساس کاوه لکه د کومې بلا منګولې مې چې پر زړه ښخېږي او څومره چې مخکې ځم همدومره پرې زور کوي، سینه مې د ګناهګار بنده د مړېستانه په څېر تنګېدله. ما الوت کاوه خو څومره چې پورته تلم وار په وار مې وزرونه په مضبوطو رسیو تړل کېدل!

په ماشومتوب کې به چې ګیله من شوم نو کرکې او خپګان به مې کړیکې وکړې، زما تر ستوني به ووتې، په چم ګاونډ کې به یې ازانګې وکړې، اوښکې به خبرې شوې، چیني به یې راوخوټولې او هر څه به یې ووینځل. لاندې به یې په لېمو لارې وکړې او په څمکه کې به د ماشوم مړي په څېر د تل لپاره ښخې شوې. مور به خبره شوه، د کتان په پلو به یې مخ راته پاک کړ او د ګرمې مینې په مچکه به یې ونازولم نو زړه به بېرته پاک او معصوم شو.

دا ځل مې احساسوله چې بل ډول خپګان دی، دا ځل کرکه نه وه ورسره مل بلکه له مینې سره یې جوړ جاړی کړی و، دا ځل دوی پټیلي وه چې پر زړه مې د غم پېتۍ کېږدي، دا ځل ژوند غوښتل چې په الماری کې د داسې کتاب په څېر شي چې کلونه یې هم څوک راښکته نه کړي او په سر یې نری ګرد انبار وي خو هیڅوک هم پیدا نشي چې پو یې کړي! زموږ کتابونه خو بختور دي، یا یې لولو او یا یې هم په میاشت دوو کې له سرونو دوړې پو کوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښاپېریانو ښار کابل ته رارسېدلی وم، دا په همدې نامه مشهور و. زه له پخوا پرې مئین وم، ما به له کوچنیوالي په اړه نکلونه اورېدلي وو، ما په تصور کې ځو ځو ځله ترسیم کړی و، هغه دېوال مې ډېر خوښ و چې د غره په ډډ کې ختلی و او دوه ځایه کړی و. ۱۲بجې وې، لمر ته مې وکتل؛ قهرېدلی ښکارېدلو غر به چې له قهره خوټېدلو، ما خو هیڅ نه وو ورسره کړي، په کلي کې به ډېر دومره چې مهربان ځلېدلو خو فکر کوم دی هم په کابل مئین و او دا به نشوه زغملی چې زه به له معشوقې مچکې واخلم!
زما پر زړه نا اشنا منگولې همداسې ښخې وې، استوګنځي ته رسېدلی وم خو ضمیر مې شاهدي راکوله چې کوم څه پیښېدونکي دي، نا اشنا احساس مې په سینه کې راپورته شوی و او داسې ښکارېدله لکه زما په ستوني کې چې راتولیږي.
هو، هماغه ورځ وه خو زه هماغه نه وم....

*****

بې زړه وم، فکر مې کاوه یو داسې چا ته اړتیا لرم چې ټینګ مې په غېږ کې ونیسي تر هغې چې ساه مې ارامه شي او پښې مې له لړزیدلو کراري شي، خو څوک نه وو، یوازې مې د کوټې دواړه لوري په لاسونو کې ونیول او پر ځان مې راتاو کړل، نابلده د شوونځي پر نیلي دروازه ورننوتم، زما په فکر که پنجره یې وبولو بهتره به وي ځکه چې په هندي فلمونو کې د زندانونو هغو پنجرو ته ورته وه چې کله د فلم هلک پکې بندي شي او کله هم بدماشان ورته‌ل وهل شي، دا بیا د قلمي پولیسو په ضمیر پورې اړه لري چې د فلم د هلک لوری نیسي او که د بدماشانو!
اسمان نیلي و ځای ځای وریځ وه خو داسې نه ښکارېدله چې په دې ورځ دې د باران ورېدلو نیت هم ولري ځکه چې بروني یې ښه زړه تش کړی و، ان په کوځو او سړکونو کې لا هم اوبه ولاړې وې، زما بوټان ټول په ختو خړ شوي وو او پایڅو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته مې هم ختې را الوتې وې، که په هغه ورځ زما پایڅې چا لیدلې وای نو څکه
یې نه راپورې خندل چې په ښار کې د جوالیانو پتلونونه ان تر کوناتو پورې په
ختو ککړ وو خو دوی لا هم ژر ژر بوخت وو او بارونه یې کشول، یوازې یې په
شل افغانۍ د اوړو اته منه بورۍ په غره کې د خلکو کورونو ته خېژولې، له هغې
خوا به چې راغلل نو ملاوې به یې سپینې ککړې وې، داسې به ښکارېدله لکه
چې پرېښتو سپینه د سپیڅلتیا ټاپه وربانده وهلې وي، ماسپښین مهال یې ډېرو
په سرو اوږو د جومات نلونو ته اودسونه کول او ځانونه یې د جمې لمانځه ته
رسول خو ځینو نورو یې غوښتل چې د لمانځه پر ځای لا نورې شل او یا هم دوه
څله شل افغانۍ پیدا کړي! ښایي دوی د ډېر بار وړلو له امله ډېر ځواکمن شوي
وو او له همدې امله یې ډېر ماشومان هم راوړي وو نو څکه یې ډېر څله شلو شلو
افغانیو ته اړتیا درلودله او یا هم ښایي شوم وي او غوښتل یې پر یوه شلګون بل
شلګون وراضافه کړي، په جومات کې پرېښتو د اسمان له خاورې جوړ له اجرونو
او نور څخه ډک کنډولي ګرځول او د لمونځ کوونکو پر سرونو یې اجرونه او
انوار شیندل، خو هغه جوالیان چې پاتې وو زما په اند یوازې پر ملا یې د اوړو له
بوجیو پاتې پر سپینو ګردونو بسنه کوله! حیرانوونکې وه، دوی قانع وو؟ پر یو
وخت دوی شوم هم وو او قانع هم؟ له دې یې لا هېښوونکې دا چې لمونځ
کوونکي هم حریصان وو څکه دوی غوښتل پر سرونو یې اجرونه او انوار وشیندل
شي.

د ښوونځي انګړ هم له ختو ډک و نو څکه خو زما ګامونه هم ورسره درانه وو، د
کتابونو ډک بکس مې شاته اچولی و، خام خام روان وم، داسې ښکارېدله لکه
لومړی ځل مې چې ښوونځی لیدلی وي خو داسې نه وه، یوولس کاله مې په کلي
کې ښوونځی ویلی و او کله چې ترې راتللم نو ځینې ښوونکي په دې کار غوسه
وو چې ولې یې یو لایق زده کوونکی له ښوونځي څخه ځي، خو زه په کابل مئېن

(c) ketabton.com: The Digital Library

وم. په کابل کې ژوند وکړم، د پسرلي او مني بادونه يې زما انګې ښکل کړي، د اوړي له ګرمۍ يې د کوم پاخه چت لاندې کېنم او د ژمي واوره يې د کومې ګرمې کوټې له کړکۍ څخه ننداره کړم.

ټولګي ته ننوتم، يو سپين رېرۍ ښوونکی ولاړ و، د رياضي څه فارمولې يې پر تخته ليکلې وې:

ـ څه هلکه خپل ټولګي ته!

ـ استاده زه په همدې صنف کې يم

د عينکو له سره يې راوکتل او ما يې د عينکو په ذره بين کې پرېړ مخ لا هم لوی او پرېړ وليدلو، د ټولګي د زده کوونکو شمېر د اوياوو اتياوو په شاوخوا کې و. هغه مهال مې دقيق حساب نشو کړلی ځکه چې په نازک حالت کې وم. خو دومره مې وليدل چې زده کوونکي ځينې په چوکيو ناست ځينې ولاړ او ځينو نورو يې په خاورو کې پلاتې وهلې دي، ټولو راته څير څير او په حيرانتيا کتل. ما هم دوی ته په حيرانتيا کتل!

دوی داسې ښکارېدل لکه د ملي بس مساپرين، څوک ناست او څوک ولاړ. زه هم دوی ته ځکه نا اشنا وم چې يو خو نوی راغلی وم او بل مې عمر کم و، اصلا خو زه بايد په اتم او يا نهم ټولګي کې وای.

ښوونکي زړه نازړه ولاړ و، چوپتيا حاکمه وه خو دې چوپتيا له څو ثانيو زيات دوام ونکړ، ځکه هغه خپله فيصله کړې وه:

- راځه!

ورننوتم. شاوخوا مې وځارله هيڅ تشه چوکۍ نه وه نو ځکه غلی غلی ولاړم او د ولاړو کسانو ترمنځ ودرېدلم. ښوونکي بېرته درس پيل کړ. ما هم تختې ته کتل په توره تخته سپينو تباشيرو ګډې وډې ليکې جوړولې. ځينې به پاکې شوې ځينې به پاتې شوې، ځينې به له سره جوړې شوې، بيا به پاکې شوې دا لوبه تر ښه خنډه

(c) ketabton.com: The Digital Library

روانه وه او سپین ږیري ښوونکي چې په ډبلو عینکو کې به یې کله سترګې تېغې ښکاربدلې او کله به یې هم پربړ مخ. له دې لوبې خوند اخیستلو. پایڅې مې هسې هم په ختو وې. زده کوونکو ځکه نه راپورې خندل چې د دوی پایڅې هم په ختو وې خو د ښوونکي پایڅې نه وې په ختو او سره بوټان یې هم پاک ځلېدل.

یو وخت مې پام شو چې پښې مې سستېږي. همالته مې لکه ځینې نور زده کوونکي چې له لومړي سره ناست وو په خاورو کې پلاتې ووهلې. اوس زه هم د دوی له ډلې وم. لکه د ملي بس مساپر.

ښوونکي وتلی و. زده کوونکو ما ته کتل او ما دوی ته. یوه پر چوکۍ ناست هلک چې نصواري رنګه عینکې یې په سترګو وې او سپینه دریشي یې اغوستې وه په سترګو کې ورویللم. زه هم پورته شوم. غلې مې لمن وڅنډله. له کړکۍ څخه د لمر په رالوېدونکو وړانګو کې زما له لمنې لویدلې د دوړو زرې یې ستره شوې.

اویاوو یا هم اتیاوو زده کوونکو په خپلو سترګو بربنډې ولیدلې. زه ورغلم. خای یې راته وکړ او ورسره کېناستم:

- په خیر راغلې

په شرمېدلې بڼه مې ځواب ورکړ: مننه

- عمر دې کوچنی دی. څنګه په دوولسم ټولګې کې ناست یې؟

- کوچنی وم چې ښوونځي ته یې اچولی وم

- څوومه نمره وې؟

- لومړی

د څنګ ملګري ته یې مخ ورواړاوه:

- دا اول نمره و!

په ټولګې کې ګونګوسې شوې. دا اول نمره و!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځينو بې د يوه بل زده کوونکي په لور کتل چې ډېره يې کله او نري برېتونه يې پرېښي وو، د هغه په سترګو کې اضطراب ښکارېدلو.

بل تن راغی چې د سر اوږده ويښتان يې په منځ اړولي وو، ډېره او برېتونه دواړه يې خرېيلي وو، ځينو ورته په کرکه وکتل خو رانېږدې شو. سره نيکتايي يې هم تړلې وه:

- سلام، سترې مشې!

- منه ته سترې مشې

- زه جاويد، د پغمان يم په خير راغلې

ما په زړه کې غوښتل چې نن هيڅوک هم غرض راباندې ونه کړي او همداسې مې يوازې پرېږدي، د دوی سره له خبرو کولو مې وېره کېدله، خو بيا مې هم خبرې کولې، ښايي د ځېرې بڼه مې الوتې او وېرېدلې ښکاريده او يا هم ښايي اطمينان يکې و خو زړه مې رښتيا هم وېرېدلو، داسې لکه له دوه کلن ماشوم ځخه چې مور ورکه شوې وي، شونډې مې ورپېدې:

- خوښ شوم

- هغه چې نري برېت يې دي زموږ د ټولګي اول نمره دی!

تازه پوه شوم چې ولې هغه هلک مضطرب و، هېښوونکې وه، هغه له ما وېرېدلی و په داسې حال کې چې زه له دوی ټولو وېرېدلم، جاويد بېرته خپل ځای ته تللی و او د ځنګ له ملګري سره يې په خندا خندا خبرې کولې، په ناز او انداز يې لاسونه اچول او له خبرو سره يې ځنې نخولې، کله به يې که سترګو ته ويښته مخامخ شول نو بېرته به يې په لاس د غوږ شاته راټول کړل، د ځنګ ملګري راته وويل:

- دا د اتڼ په ګروپ کې دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما څه ونه ویل، ومې غوښتل نور د چا راپام نشي او مجبور نشم چې خبرې وکړم نو څکه مې کتاب راواخیست، کرښې مې یې لیدلې خو لوستلې مې نشوې، ستونی مې راډک و، داسې احساس مې کاوه لکه نا اشنا منګولې مې چې پر ستوني ښخې وي او ورو ورو یې ټینګوي!

خیالونو د کلي هدیرې، ونو او د هغې مخ ته وړی وم.

ښوونځي رخصت شوی و، زه لا هم په ټولګي کې ناست وم، وروستی زده کوونکي وتلو، غږ یې کړ:

- راځه کنه، رخصتي شوه!

*****

هغه سهار مې چې سترګې پرانیستې نو لمونځ قضا شوی و، د لمر وړانګې له کړکۍ رانوتلې وې او زما پر تندي ځلېدلې، داسې ایسېده لکه زما له خوی سره چې بلد شوی وي، یو څه انس یې پیدا کړی و او د پخوا په شان غوسه نه و خو لا یې هم سور مخ خوټېدلو، د ښوونځي راباندې ناوخته شوی و، ژر ژر مې مخ او لاس ووینځل، په منډه مې جامې بدلې کړې، بکس مې تر غاړې کړ او د ښوونځي په لور مې هی کړل...

اوږده موده ناست وم او ښوونکی نه و راغلی، لاسي ګړی ته مې وکتل، د سهار ۱۰:۳۷ دقیقې وې، په خپله چوکۍ کې تنګ شوی وم څکه تر څنګ مې یو غټ هلک کېناستلو چې ان د کوناتي یوه برخه به یې زما پر چوکۍ ایښې وه، هغه وخت زه ډنګر پنګر وم او د هغه سهارنۍ تورې خړې له سفر وروسته لا هم نری شوی وم، ان زړه مې هم نری شوی و.

پورته شوم او د یوه بل ټولګیوال پر چوکۍ کېناستم، عابد نومیدلو، پر ما یې پام کاوه او لکه زما د زړه ساتونکی و، په کتابچه کې یې څه سوالونه او ځوابونه لیکلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو. نور يې همداسې قلمورباندې ايښی و او بهر وتلی و. کله چې راننوت نو زه يې پر خپل ځای ناست وليدلم څکه خو دی هم په مخکښې کتار کې له بل تن سره کېناست، د خوب او ستړيا احساس مې کاوه. سر مې پر مېز کېښود خو د شعر ښاپيرۍ مې غوږونه وتخنول. پر کتابچه ايښی قلم مې راواخيست. يو غزل مې وليکلو. د خپل زړه په اړه و. ټول له شکايته ډک و...

عابد راته ځير و. کاغذ يې ورکش کړ او غزل يې ولوست:

- هننننن... اوس پوه شوم چې ولې داسې يې!

ښوونکی راغی. د ټولګي نماينده د عسکري پرېډ د صاحب منصبانو په څېر په زوره غږ کړ:

- ولاړ سئ!!!

ټول ترپ ترپ پورته شوو. ښوونکي غاړه صفا کړه او سلام يې واچاوه. درس پيل شو. ښوونکی غږېدلو زه هم پرې پوهېدلم. ښايي د زړه براس مې له غزل سره وتلی و. شعر داسې يار دی چې خپل ټول غمونه پرې اچولی شې هغه اوړه ورکوي نو ايله د سړي زړه سپک شي. ښوونکي پر تخته ليکل. ما هم کتل. ښه خنډ مې کتل خو شېبه په شېبه ليکل تياره کېدل. سر مې درندېدلو او زړه مې په راجګېدلو شو. مخ مې ګرم شو. احساس مې کړه چې لاسونه مې سړيږي. قلم مې له لاسه په ښوييدلو شو. په ړډو ړډو مې شاوخوا وکتل. ورو ورو تياره کېدله. د پورته کېدلو کوښښ مې وکړ. زده کوونکي د سيورو په څېر راته ښکارېدل. تياره زياتيدله هر څه يې ونيول. تپه تياره شوه او تياره هم داسې ورکه شوه لکه ډيوه چې څوک پو کړي او رڼا ورکه شي.

*****

پر مخ مې لاس راکش کړ. لوند راته ښکاره شو. سترګې مې پرانيستلې. عابد په زوره زوره خوځولم او نارې يې راته وهلې. سر مې د ښوونکي په غېږ کې و. زده

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوونکي ټول شاوخوا ولاړ وو، یو بل ته یې خولې ورکړې کړې وې، غوږونه مې ورو ورو رڼا کېدل او د دوی دا خبرې مې اورېدلې:

- څه ورباندې وشول؟

- دی ولې داسې دی؟

چې ښه په سد شوم نو د ښوونکي سپینه ږیره او د عابد وارخطا مخ مې روښانه ولیدل، کېناستم، زده کوونکو اوږه راکړه او چوکۍ ته یې پورته کړم، خوله مې وچه وه، زړه مې په زوره زوره درزېدلو او پښې مې رېږدېدلې، د ټولګي نماینده د اوبو ګیلاس په شونډو راته کېښود، ما هم غټ غټ غوړپونه ترې وکړل داسې لکه تږی خوری ماشوم چې د مور په تي پورې ونښلي، اندېښمن ښوونکي مې لاسونه په لاسونو کې ونیول:

- بچیه ته ښه یې؟

هیڅ مې نشول ویلی، ورو ورو راپه سبک شوم، یوه ویل:

- رنګ یې تک ژېړ دی او رېږدي، ته ورته وګوره لکه خزان وهلې پاڼه!

عابد وویل: کور ته ځې؟

د هو په موخه مې سر وخوځاوه، شونډې مې ګنډلې وې، اوږه یې راکړه او ورو ورو ورسره روان شوم، بهر چې راووتلو نو سا مې یو څه وغړیده، عابد مخ راواړاوه:

- په بایسکل کېناستلی شې؟

- هو، ښه یم

خپل بایسکل ته یې منډې کړې، زه هم ورو ورو پسې روان وم، بېرته راغی، شاته یې پر کونجاغه کېناستم بایسکل یې روان کړ، بکس راپسې ځړیده...

تازه مې ځان ته پام شو: په ما څه شوي وو؟ ایا په هغې پسې خپه شوی وم، ایا خپګان پر ما دومره زورور شوی و چې زه یې بې خوده کړم؟ ایا لمر ښېرې راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې وې؟ هغه خو اوس له ما سره تازه ملګرې کېدلو هم، ایا کابل له نظره کړې وم؟
ساړه ربړدولم او موږ مې کمپله راباندې واچوله. لاس یې تر زنې لاندې کړ او اندېښمنه مې خوا ته کېناسته، ومې ویل:
ـ سهار مې څه شی نه وو خوړلي ځکه داسې شوم
تر خولې یې سوڼ نه ختلو.
تازه څو شېبې نا اشنا منګولې زما له زړه او ستوني لېرې شوې وې، ارامه ساه مې اخیستله او زړه مې هم ښه په خوند خوند درزا کوله داسې لکه د نیلي اسمان له مخه چې تکې تورې ورېځې لېرې شي او ښایسته مخ یې ښکاره شي.

*****

یو مرموز قوت مې هڅوي چې ډېرې خبرې وکړم، زه غواړم چوپ پاتې شم خو دا خواک مې داسې ټېل وهي لکه کوم یتیم چې د ظالم لاسونو ته لویدلی وي، غواړي د محتسب په څېر اقرار راځخه واخلي او هر څه ووایم، دا احساس مرموز اپین راکوي تر څو ټول هغه څه چې په سینه کې مې د خزانو په څېر پټ ساتلي دي د لوړې غونډۍ پر سر کېردم او ټول خلک یې ننداره وکړي.
دا خواک داسې احساس راکوي چې ګویا غواړم ناري کړم، داسې چې د یوه لوړ کمره پر ژۍ ودرېږم چې لاندې یې نیلي سمندر څپې وهي، په زوره زوره چیغې کړم چې په سینه کې پټې خبرې مې په یوه چیغه کې یې له تورو او کلماتو راووځي، داسې یوه چیغه چې ټول لیونیان یې په رېښتیني مانا پوه شي خو هیڅ فلسفي یې تر ابده هم مفهوم بیا نه موندی شي!
دا ناکراري مې نیمه شپه راپاڅوي، هیڅ کوم مخاطب نه وي خو زما د زړه خبرې غواړي هوا وکړي، اسمانونو ته پورته شي او د یوه نا اشنا مخاطب په لوري په اوو پردو کې دننه ولاړې شي. که ورځ شي او مخاطب پیدا شي نو لکه ترهیدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سويږ؛ ټولې خبرې بېرته په سينه کې پټې شي، د راختلو لپاره يې غږ ورک شي، ژبه پر ځاى ودرېږي، خوله وچه شي، زړه په زوره زوره ودرزيږي، نا اشنا منګولې مې پر ستوني ټينګې شي او ټولې خبرې ترېټې شي.

بيا هم شپه شي، سر پر بالښت کېږدم، مرموز څواک مې نا اشنا منګولې د خوشيبو لپاره له ستوني لرې کړي، خبرې لکه د اوربلکو سېل شي، په الوتلو شي، دومره توري والوزي چې پېريان يې هم حساب نشي کولى. ځي ځي او په اسمان کې ستوري شي زه يې دريغه لاسونه پسې اچوم يوازې يو څو پکې راونيسم، د فکر بنديوان يې کړم، پورته شم، ډېوه بله کړم، قلم او کاغذ راواخلم، يوه تکه سينه لمن له تورو داغونو ډکه شي ، خو دا هغسې نه وي بلکه لکه مروړلي پتنګان داسې شوي وي، دا دومره ښايسته نه وي لکه الوتلي پتنګان او نه هم دومره مست وي خکه خو ډېر مظلوم وي دومره چې ښايي د لوستلو هم نه وي.

زه له نا اشنا مخاطب سره ګرېږم، داسې احساسوم لکه زما ضمير ته چې دننه ننوتلى وي، جګړه ورسره کوم، سوله ورسره کوم، فلسفې ورسره غږوم، لمونځ ورسره کوم...

هغه مازديګر مې ډېره ياده شوې وه، د مازديګر انځور هسې هم غمجن وي، د ښاپېريانو په نړۍ کې يې د جدايي د سفير په نامه يادوي څکه هره ورځ چې لمر ډوب شي نو بايد يو ښاپېرى مړ شي، اروا يې والوځي او سبا د لمر په څېره کې راوخېږي، خو کله چې څوک مکې ته روان شي او د شپې په ۱۰:۳۷ دقيقو ورسېږي نو سهار داسې ورته ښکاري لکه مازديګر مهال چې لمر بېرته راخېږي، داسې لکه مرور يار چې له پناه کېدلو وروسته بېرته پښيمان شي او د يار غېږې ته راستون شي، مثبن يې سينې ته راجوخت کړي، د دواړو اوښکې سره ګډې شي او دواړه بارخوګان لانده شي، بيا په ژړا ژړا کې يو بل ته وخاندي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو د مکې مازدیگر بیا داسې ښکاري لکه زېړ سهار، ښایي دا د بیا ځلې ژوندانه د ثبوت لپاره یو رمز وي، داسې رمز چې ډېر ساده حاجیان پرې نه پوهیږي، بلکه یوازې هغه حاجیان پرې پوهیدلی شي چې بیگانې یې زړونه د زم زم په اوبو مینځلي وي.

خو هغه مازدیگر لمر نه و او د هغې ورځې د سهار له ۱۰:۳۷دقیقو راپدېخوا وریځو پټ کړی و، د مکې له لوري توند باد را الوتی و، خو وریځې د برستنې غونډې درنې وې، دومره درنې چې زما زړه یې لا هم ویرجن کړی و، د هغې غټې سترگې، زېړ مخ او موسکانه خولگی مې یادېدله، د هغه توپان له امله مرغان هم نه شول الوتلی خو زما زړه د سینې په پنجره کې دومره تنگ شوی و چې نور یې رښتیا غوښتل دا زندان مات کړي او د هغې په لوري والوزي، سر یې د سینې په پنجرو په زوره زوره واهه او راته ویل یې: د خدای لپاره وزرونه وکړه او د یو ځل لیدلو لپاره یې والوزه!

هغه مهال مې دومره مینه کړې وه چې ان نېږدې وه کرکه ترې وکړم، په اپارتمان کې زموږ د کور په نیلي رنگ له رنگ شوې کړکۍ څخه مې بهر کتل، پورته درنې تورې وریځې او بلاک ته مخامخ د سړک پر پورې غاړه د گاونډي د کور بام؛ د بام پر سر یې د تلویزیون هغه انتن چې تل به نسکوریدلو یو ځل بیا نسکور شوی و.

هغه مازدیگر مې له هغې سره جگړه وکړه، داسې جگړه لکه یو بې زړه ته چې څوک له کوره بهر پر مخ بې رحمه او درنه څپېړه ورکړي درد غوټه کړي، پټ یې کړي او کورته راشي، په یوه کونج کې خپه کیني د درد غوټه خلاصه کړي او بیا په تصور کې هماغسې څپېړه له کوره بهر هماغه ظالم ته ورکړي، داسې لکه د گودر پر غاړه چې یوه مسته او کاسیره ښځه د یوه ماشوم سره د اوبو پر نوبت

(c) ketabton.com: The Digital Library

جګړه وکړي او ماشوم د بې وسۍ له امله خپله کوزه په لغته ووهي او ډکه کوزه یې پرمخې واوړي!

هغه مازدیګر مې هغې ته ویل چې زما له زړه نه ووځه، ما مه کړوه، ما ته غم مه راکوه، لکه څرنګه چې ته د لمر خاته پر مهال ښې او کیڼ لوري ته سلام ګرځوې او له نفل سره وداع کوې همداسې سلام وګرځوه او زما له خیالونو سره وداع وکړه.

ما داسې پرېږده لکه چې زاهده پېغله خپل کټ پرېږدي، د اوداسه لپاره کوزه ورسره واخلي، مخ لاس وکړي، په تیاره شپه کې یې سپینې لیچې ستورې ووینې، په مصلا ودرېږي او مخ د مکې په لوري کړي!

داسې مې پرېږده لکه مئینه پېغله چې خپل کټ پرېږدي په کنډو واوړي، جامې یې په خاورو خړې شي خو خړې جامې یې تیارې به خپله پرده کې پټې کړي او د مئین تودې غېږې ته ورشي!

هغه مازدیګر مې غوښتل چې وژاړم خو سترګې مې دومره شومې وې لکه د هماغې ورځې اسمان چې هیڅ څاڅکي یې نه ورول.

په کابل کې د غره د ډډې دېوال همداسې دنګ ولاړ و او توپان ورسره خپل سر جنګاوه، لکه پېرۍ پېرۍ یې چې همداسې کړي وو خو دا دېوال یې سپر تټر په مخکې ولاړ و.

ما دوه لارې درلودلې؛ یوه دا چې له دېوال سره خپل سر ووهم او بله دا چې د دېوال په څېر ودرېږم او توپانونو ته خپل تټر سپر کړم.

ماښام شوی و، وریخ همداسې توره وه، د نېږدې جومات لاسپیکر خراب و او سپین ږیري موذن د شیطان تښتولو لپاره په کمزوري غږ اذان کاوه، ښایي د یوې سجدې سره مې تندی یخ شوی وای او د سینې د سمندر توپان مې درېدلی وای.

دا هغه مروړلي پتنګان دي چې د شپې په ۱۰:۳۷دقیقو یې له سبل څخه رانیسم، تر هغې چې د خوبونو په سین کې لاهو شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

*****

هغه ماسخوتن هم سړه هوا چلېده، د ډېرو پېغلو له تېرېدونکو اوربلونو سره يې لوبې کولې او نخول يې، د اسمان ستوري هم صفا ځلېدل، زه د بلاک سر ته پورته شوی وم او پښې مې لاندې ځړولې وې، د اووه منزله ودانۍ لاندې دريدلي سوپ خرڅوونکي خپل لوښي ټولول او کراچۍ يې روانوله. لاندې به يو نيم تېرېدونکي موټر نرۍ جمپ ته بريک ونيولو او چې کله به يې ټايرونه پرې اوښتل نو ځراغونو به يې خولې اسمان ته پورته کړې او د ستورو په لور به يې نارې کړې.
ما په کوټه کې ځان پېچلی و، قلم او کاغذ په لاس کې راسره وو ځکه زه پوهېدلم چې د غزل الهام راته کېږي، ما غوښتل خپل دردونه يو ځل بيا د غزل پر سر واچوم، زه يې سترې کړی وم او پروا مې نه کوله چې غزل به يې له لاسه سترې او يا هم ليونی شي.
دوه بيتونه مې وليکل، ګوتې مې سړې شوې لاسونه مې سړه ومونښل، کوه کوه مې کړل او په کوټه مې ننباسل، فکر مې کاوه چې د پوزې سر مې سوربخن شوی دی، شاته مې وکتل شل ګامه لېرې يو خوځېدونکی سيوری ولاړ و، له جيبه مې لاسي ځراغ راوويست په هماغه لوري مې روښانه کړ، ژر مې ګل کړ او مخ مې بېرته راوګرځاوه، زموږ ګاونډۍ پېغله ولاړه وه، خوله يې ګنډلې وه او هېڅ يې نه ويل، يوازې يې له ځراغ ځخه سترګې پټې کړې خو ما ځراغ ګل کړی و او نه پوهيدم چې لا يې هم سترګې پټې دي او که نه، د نجلۍ نوم مې نه و زده خو ځو ځله مې له زينو ځخه د ښکته کېدلو او پورته کېدلو پر مهال ليدلې وه، غونډه منډه د ځېرې غونډې ونه، سره باړخوګان، نيلي سترګې، ژېړ ته مايل بانه او ويښتان يې وو. ما ته يې خو ځله راکتلي وو، موسکې شوې وه، بېرته يې سترګې ښکته اچولې وې او په منډه مې له خوا تېښتيدلې وه خو خدايزده نن مې ځنګه شاته غلې ولاړه وه، ښايي د دې په زړه کې هم ډېرې خبرې وې چې غوښتل يې ما ته يې وکړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو له دې هم توري تښتيدلي وو او ژبه يې وچه وه، همداسې ولاړه وه، يا خو ډېره زړوره وه او يا يې هم له پښو سبک تللی و. ما اوريدلي وو چې د هغې په اړه يې ويل: د دې نجلۍ ښايسته هلکان خوښېږي!

زه نه پوهيدم چې دې له ما سره مينه درلودله او که د هوس په دامونو کې د ښښتې مرغۍ په څېر زما تر دياره رارسېدلې وه، ما اوريدلي وو چې د دې په اړه يې ويل: د ۱۰م بلاک ۳۷م اپارتمان هلک د دې شونډې ښکل کړې وې!

د هغې په نيلي سترګو کې د هر چا لپاره مينه پرته وه، تر دې چې غوښتل يې د هر ښايسته هلک خولګۍ واخلي، دا ناروغه وه، دا نشه يې وه څکه چې غوښتل يې د ښايسته هلکانو شونډې ښکل کړي، خو لا هم زما شاته ولاړه وه. څو ورځې پخوا چې زه د بام سر ته راختلی وم نو د بام پر ژۍ د خاورو ډک نکلي لوښی ايښی و، زه نېږدې ورغلم، يو چا غږ راته وکړ: دې ته ګوتې مه وروړه دا د نيلي سترګې نجلۍ دی! زه نه پوهېدلم چې دا يې ولې هلته ايښی و. يوه ورځ يې مور ويل: دا پېرياني ده او پېريان لري، ان يوه ورځ چې کله پر زينو راختلم نو د بندې دروازې تر شا مې سوې کريږې واوريدلې، د پورتني منزل يوې کوچنۍ نجلۍ چې د نانوايي درې ډوډۍ ورسره وې او پر زينو ختله، ويې ويل: پر نيلي سترګې نجلۍ بيا پېريان راغلي.

زما په خيال دې يوې پناه ته اړتيا درلودله، دې ته تر ټولو ډاډمن ځای د ښايسته هلکانو غېږه ښکارېدله، نو څکه يې وار په وار ورته پناه وړې وه او اوس په دې تياره ماسخوتن چې ستورو له يو بل سره د سترګکونو زوروره سيالي روانه کړې وه هغه بېنوا زما شا ته ولاړه وه، ښايي زه يې خپل وروستۍ پناه ځای بللم. هغه نه وه خبره چې زما خپل د زړه محل هم وران شوی دی، هغه نه پوهيدله چې زه پخپله هم يوې پناه ته اړتيا لرم، څکه زه د دردونو په داسې ميدان کې ولاړ وم چې د هغوی مستو آسونو له هر لوري تېل وهلم، تيندکونه مې خوړل او بېرته پورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېدلم. زما د غټو سترګو زېړ حسن يادېدلو، وختونه کېدل چې هغه مې د لمرخاته له نفل څخه وروسته پر سلام ګرځولو نه وه لېدلې، هغه زما د ژوند اوبه وې، هغې زما د زړه بوټي پنه کول، وختونه شوي وو چې سينه مې د سوې صحرا په څېر وه، بوټي يې وچ شوي وو، سره شوي وو، اور يې اخيستی و او هره شېبه يې لوګي زما تر خولې ختل. ما غوښتل هغې ته ووايم چې زه نشم کولی چا ته پناه ورکړم، ما غوښتل ورته ووايم: راشه زما پر سينه دې خپل سره غمبوري کېږده، وګوره چې څومره توده ده، ما غوښتل چې په لمبو کې زما د سوځېدونکي زړه د تېرېدلو او کرېږو غږ واوري، که هغې غوښتلی چې زما وچې او سپېرې شونډې ښکل کړي نو اجازه به مې نه واى ورکړې څکه ما نه غوښتل چې په دردونو دا ککړې شونډې دې يوه بې اسرې پېرياني پېغله چې ښايسته هلکان يې خوښېږي ښکل کړي!
کاغذ ته مې وکتل، تياره وه نه ښکارېدلو، خو ما پرې قلم خوځولی و. لاسي څراغ مې روښانه کړ بيا مې ژر بېرته ګل کړ، شپږ بيته غزل مې ليکلی و او پر نازکو تورو مې خپل درانه درانه غمونه بار کړي وو، زه رښتيا هم ظالم وم. مخ مې راواړاوه، غوښتل مې ويې پوښتم چې ايا ما ته يې پناه راوړې؟ څراغ مې روښانه کړ بيا مې ژر بېرته ګل کړ خو هغه تللې وه، ښايي وروستی هيله يې هم نړېدلې وه او د کوم بيابان په لټه د هيلو له ښاره وتلې وه، خو بيا مې څراغ روښانه نه کړ او ومې نه ليدل چې ايا پلونه يې هماغه پاتې وو او که هغه هم ورسره تللي وو.
په لېرې فاصله کې د ودونو د يوه هوټل رنګه څراغونه ښکارېدل چې کله به ګل شول او کله بل، دا د دوو زړونو د پيوند په خوښۍ کې نڅېدل، زه هم تللم، که څېرې د نيلي سترګې نجلۍ پلونه هماغه پاتې وي نو زما پلونه هم ورسره پاتې شوي وو، او که نه ما خپل پلونه يوازې پرېښي وو، ما احساسوله چې که په هېنداره کې وګورم نو د پوزې سر به مې لا هم تک سور شوی وي.

*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې شپه مې خوب الوتلی و، په ۱۰:۳۷ دقیقو چې په بستره غځېدلم نو زړه نازړه وم، له دې څو شېبې وړاندې مې مور راغلې وه او کیسې یې راسره کولې نه مې غوښتل چې ولاړه شي، زړه مې ورته ویل چې ټوله شپه راسره کېنه. راته وغږېږه څکه چې له تا پرته په ټوله نړۍ کې سکون نشته. ستا خبرې زما اروا ته ارامي وربښي خو هغې هم زما د زړه خبره نه وه اورېدلې. زه پوهېږم که زما د زړه غږ یې اورېدلی وای نو ټوله شپه به یې راسره په ویښه تېره کړې وای، په ویښتانو کې به یې راته مهربانه ګوتې وهلی او خوږو کیسو به یې زما د غوږونو د سازونو پردې خوځولی چې اهتزاز به یې زما تر زړه رسېدلی.

فکر کوم د نیلي سترګو خاونده نجلۍ به هم هغه شپه خوب نه وي وړې، کیدای شي د هغې په کمځو کې هم مور ګوتې نه وي وهلي او همداسې ارمانجنه پاتې شوې وي، آه! دا ډېره جفاکاره دنیا ده، په یوه شېبه کې د خوبونو دنګې ماڼۍ پر ځمکه رانسکورې کړي او سړی بې پناه پاتې شي، دا ظالمه دنیاګۍ نه پوهېږي چې دا ماڼۍ د زړه په وینو جوړې شوې وي او بیا پرې انسان د خپل زړه ټولې مراندې وتړي.

زما د زړه هوسۍ نن زما د خیالونو پر ډېره مېلمنه شوې وه، یو په بل پسې یې خپل تصویرونه زما سترګو ته نیول، په نریو شونډو به یې موسکل او سپین غاښونه یې چې له جنتي ډېرو جوړ وو ښکاره کېدل، دې به د نړۍ تر ټولو ښکلې منظره جوړه کړه؛ غر، ځنګل، ګورګورې، ابشار او ګلونه ورته نن شپه هیڅ هم نه وو، هغې د تیارو پردې شلولې او زما تر سترګو یې ځان رارسولی و، ما ته یې ویلي وو چې زه یې هم یادېږم، راپسې خپه شوې ده او هر سهار چې د لمرخاته له نفل څخه سلام اړوي نو زه نه یم چې موسکې ورته وګورم، ما ته یې ویلي وو چې له ما پرته د کلي ټول تصویرونه ورته پیکه دي، راته ویلي یې وو چې د کلي ونې په لغړېدلو دي او د هدیرې جنډې هم نیمې نیمې څېرې شوې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې تور پړوني نن شپه د مشکو خوشبويي شيندلې، تر ډېره يې کيسې راسره کولې خو ما ورو ورو احساسوله چې نا اشنا منګولې مې يو ځل بيا پر ستوني ټينګيږي، سترګې مې پړانيستلې، هغه تللې وه هيڅ تصوير يې نه و پريښی، ساه مې نشوه اخيستلی، زړه مې په زوره زوره درزيدلو. راکښناستلم او کمپله مې لېرې وغورځوله، په غوږونو کې مې چنګ چنګ غږونه تلل راتلل، فکر مې کاوه چې سترګې مې له کاسو بهر راوتلې دي، تياره کوټه راته له بلاګانو ډکه ښکارېدله او داسې انګېرل کيده چې زما د وژلو لپاره ورو ورو رانېږدې کيږي. تيارو دښمني راسره اخيستې وه، ان د بلاګانو ويروونکې سترګې يې راته انځورولې. غوښتل مې کريږې ګډې کړم خو غږ مې په ستوني کې نښتی و، پورته شوم او په تېريدلو ګامونو ولاړم، د اوبو جک مې د مېز له سره چپه کړ، پر دېوال مې لاس وواهه او ګروپ مې روښانه کړ، توخې مې پيل کړ او بېرته بې سبکه پر کټ کښناستم. جک پر يوه څنګ پروت و او اوبو يې د نامالوم مالت نقشه کاږلې وه. ګيله من شوم، ومې ژړل او اوښکو مې پر باړخوګانو لارې وکړې. ډېره موده وروسته مې ژړلي وو، سلګۍ مې پورته شوې او خوله مې په دواړو لاسونو پټه کړې وه، پښې مې لړزيدلې. له بالښت څخه مې بد راغلي وو او نه مې غوښتل چې بيا هم سر پرې کېږدم. ښه ساعت مې ژړلي وو او بيا غلی شوی وم. اوښکې مې ورو ورو پر باړخوګانو وچيدلې، پورته شوم خو ځمکه راباندې ګرځېدله. تشناب ته ولاړم او مخ ته مې څو لپې اوبه واچولې، په هېنداره کې مې ځان ته وکتل. پوه شوم چې که نور مې ژړلي وای نو له سترګو به مې د اوښکو پر ځای وينې راڅڅېدلې وای. بېرته راغلم، کښناستم او پر تندي مې لاس کېښود سور راته وايسيدلو. يا خو به تبه وه او يا به هم د هغې د مينې اور و چې زما په سينه کې ژبغړاند و او زما د تندي تبې يې سره کړې وه. اوږده ساعتونه په ناستې ناست وم. د دېوالي ګړی ټک ټک غږ راتللو خو فکر مې کاوه چې د هغې د ستنو پښې هم سستې شوې دي او په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خکه همداسې شپه وه او د سهار د راتللو خبر هيڅ نه ؤ، ډېره خواري تېرېدونه وهي چې په ما يې ښه لګون تېر کړ نو د سهار خپره رابرسېره شوه، هغه شپه دومره کمزوری شوی وم چې د سهارني نسيم په يوه څپه غورځېدلم. له لېرې مې د يوه اذان غږ تر غوږ شو. ورو ورو اذانونه ډېر شول خو ما سر کرار پر بالښت ايښی و، نور نه يم پوه شوی او چې سترګې مې پرانيستې بيا هم د لمر وړانګو زما پر مخ لوبې کولې. لمونځ مې قضا کړی و او بيا هم ډېرې سجدې پوروړی شوی وم.

هغه ورځ په ښوونځي کې هلکانو راته ويل: نن دې سترګې ډېرې سرې دي، نه دې تندی رادېخوا کړه چې تبه خو دې نه ده؟

*****

په کابل کې د غره په ډډه کې پورته تللی دېوال له لېرې د تورې ليکې په څېر ښکارېدلو. خکه ټول غر په واورو کې پټ و خو يوازې د دېوال ډډې وې چې واورې نه وې ورختلې خو پر سر يې واورې خکه پرتې وې چې خلکو ته وښيي نور دا دېوال بوډا شوی دی او د توپانونو مقابله نشي کولی. دېوال خاموش و او د منې د راتګ انتظار يې کاوه تر څو واورو ته وښيي چې لا هم د توپانونو مقابله کولی شي. خکه سلګونه کلونه يې ان د تورو، تبرونو، غشو او نېزو په مخ کې ټټر سپر کړی و. خو دا خبره هم ښکاره وه چې کله دېوال په منې کې توپانونو ته خپل ټټر مخکې کړي نو واورې به لکه د نرګس ګلونه مړې شوې وي او د خاورو لاندې به يې جسدونه اوبه اوبه شوي وي.

زما ليکلي غزلونه هم زيات شوي وو. زېړه کوچنۍ کتابچه مې نيمه ترې ډکه کړې وه. په لاس کې به مې چې واخيستله دومره درنه نه وه. له دې څخه ما ته دا ښکاره شوه چې غزلونه زما په څېر ظالم نه دي، خپل دردونه يې پر کتابچه نه دي انبار کړي او لا يې هم په خپلو سرونو وړي. ډېر پخوا يوه شاعر چا ته ويلي وو چې غزلونه به تر ابده خپلې خوښۍ او غمونه همداسې په خپل سر ساتي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به چې له کوره بهر وتلم نو وېرېدلم چې هسې نه نسکور شم، ما مې مور ته ويلي وو چې کله زه بهر ووځم او په کوڅه کې قدم وهم نو ما ته دې له کړکۍ ګوري ځکه هسې نه پښې مې سستې شي او ولوېږم. که داسې وشول نو پخوا له دې چې خلک راباندې راټول شي دا دې ځان راورسوي او ما دې پورته کړي لکه څرنګه يې چې په کوچنيوالي کې زه له لوېدلو وروسته بېرته پورته کولم. ان ما نه غوښتل چې له مور پرته مې ورونه هم رانږدې شي او ما پورته کړي. زه شرمېدلم چې زه دې په کوڅه کې پړمخې لوېدلې وم. پردي خلک دې راباندې راټول شي او بيا له يو بل سره پسپسکې وکړي؛ د خلکو عادتونه ډېر خراب دي. ډول ډول خبرې کوي. څوک به وايي: دا ميرګي لري. خېرن بوټ يې پوزې ته ونيسئ! بل به وايي چې نه نه: د دې معدې ګيس نيولې دی. شا ته يې څو ځپېړې ورکړی نو ښه به شي. بل به وايي: چې کمزوری شوی دی. په سر او مخ يې اوبه تويې کړئ! بل به يو څه وايي او بل هم بل څه. بهر به چې ووتلم نو دومره لاره به تللم چې د مور له سترګو پناه نشم او بيا به بېرته راګرځېدلم خو د مور د نظر تکيه دومره زوروره وه چې هره ورځ به دې دومره تګ او راتګ کې يوه ورځ هم نسکور نشوم.

ډاکټران هم خراب عادتونه لري. هغوی هم ډېرې خبرې کوي خو د يوه خبره يې هم بل ته ورته نه وي. د دوی خويونه هم د عامو خلکو غوندې بد دي... پلار مې په دې څو مياشتو کې څو ډاکټرانو ته بيولې وم او څو ډوله دواګانې مې خوړلې وې. زه پوهېدلم چې زما درمل چېرې دي خو دا خبره مې له خولې نشوه وتلی. زما مخ زېړ شوی و. داسې لکه چې د هغې د زېړ حسن انعکاس پکې راڅرګند شوی وي. داسې لکه چې زموږ روحاني تړاو دومره ډېر شوی و چې ان د رنګ اثر يې هم زما په څېره کې ظاهر شوی و. که زه هغه وخت د اروا پر تناسخ او وحدت الوجود باندې پوهېدلی ښايي همدې ته عقيدتمن شوی وای. ښايي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دین مې خراب شوی وای خو د خدای فضل و چې خپل دین او مذهب مې ساتلی و.

نن مې کلک هوډ کړی و چې دومره مزل به کوم تر څو د مور له سترګو پناه شم، خو کله مې چې د بوټانو مزي تړل نو مور ته مې وویل: که له سترګو دې پناه شم نو د زړه په سترګو راته ګوره، که د زړه له نظره دې پناه کړم نو داسې وګڼه چې هماغه شیبه نسکور یم! مور مې زما له تندي توده مچکه واخیسته او پر خدای یې وسپارلم. د غزلو زړه کتابچه مې هم راسره اخیستې وه، چا راته ویلي وو چې نن په یوه زړه ودانۍ کې مشاعره ده، ما کوښښ کاوه چې خواکمن شم، نن مې اجازه نه ورکوله چې نا اشنا منګولې مې پر ستوني ټینګې شي، سړک په واوره سپین پوښلی و خو د موټرو ټایرونو دوې تورې لیکې پکې ایستلې وې، زه یې پر ژۍ روان وم او له هر ګام سره مې واورو خرپ خرپ کول، سوړ باد مې لا هم پر باړخوګانو لګیدلو، زما د سینې له اور څخه راختونکی تاو مې نن په خپلو سترګو لیدلو.

دا ځل مې نا اشنا مخاطب د ورځې خیال ته راغلی و او راته ویل یې: اوس نسکوریږې... اوس نسکوریږې!

ما ورته وویل: تر څو مې چې د ټولو شاعرانو په مخکې د خپلې غږ سترګې هوسې په یاد کې لیکلی غزل نه وي زمزمه کړی دومره به اجازه ورنه کړم چې نسکور شم!

ناڅاپه به یې بیا راته وویل: اخ، د مور له سترګو پناه شوې!

ما ورته ویل: هغه راته نن د زړه په سترګو ګوري، زه یې احساسوم!

بیا یې راته وویل: لېونیه! یو پلاستیکي بوتل اوبه خو درسره واخله، که نسکوریدلو ته نېږدې شوې نو څو غوړپه څښه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې خبرې يې زه تېر ايستلی وم. څلوېښت پنځوس ګامه مخکې د خوراکې پلورنځي ته ورتاو شوم چې دوکاندار هلک يې د ګاز ډبه بله کړې وه او وار په وار يې خپل کنګل شوي لاسونه ورته تاوول. اوبه مې ترې وغوښتلې. ښکته پورته يې وکتلم:

- په دې ژمي کې اوبه څښې؟

- هو!

موسکی شو. زه پوه شوم چې په زړه کې يې راپورې وخندل. ومې ويل:

- معده مې درد کوي

- اوه، الله دې شفا درکړي!

- مننه

اوبه يې راکړې. پنځلس افغانۍ مې ورکړې او بېرته روان شوم. خومره عجب خلک دي. په هر څه کې کار لري او په اسانه تېرايستل کيږي. زه پوهيدم چې د دوکاندارانو عادتونه هم خراب شوي دي.

په نېږدې تمځای کې د موټر په تمه شوم. تور موټر چې د ګونګټ په څېر ښکارېدلو ودريدلو. ورپورته شوم. روان شو. بيا ودريد او دوه کسه راوختل. بيا روان شو. بيا ودريدلو او يو کس راوخوت. څو ځله ودريدلو او روان شو. ګونګټ دومره دروند شو چې کله به موټروان پښه پرې ټينګه کړه نو يغ يغ غږونه به ترې ختل. خو يو ځل بيا هم ودريدلو. ټولو شور جوړ کړ:

- نور ځای نشته! دا چېرته ځايوې! لږ شرم وکړه! مسلماني نشته!

ما غلي يو خوا بل خوا کتل. کلينډر غږ کړ: کرايه مو راکړئ!

لس افغانۍ مې ورته ونيولې. زه پوه شوم چې موټروان ته پر سړک هر ولاړ سړی يوازې لس افغانۍ ښکاري او د هر مساپر ارزښت ورته له لسو افغانيو نه دی پورته. ان د موټروانانو عادتونه هم خراب شوي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښايي زه ډېره موده وروسته چېرته لېږې روان وم، څکه راته هر څوک خراب ښکارېدل، په ۱۰:۳۷دقیقو د زېږې ودانۍ مخکې ښکته شوم، پورته مې وکتل اسمان نیلي و.

ورننوتلم، شاعران کتار کتار ناست وو، داسې احساس مې کاوه لکه د صوفیانو خانقاه ته چې ننوتلی وم، دلته د زیاترو رنګونه زېړ وو خو څېرې یې خنداني وې، د څینو کوړتې اوږدې وې او د څینو زړې خو زیاترو یې د سر ویښتان غوړ کړي وو او په یوه بل لور یې اړولي وو، خو د اوبو بوتل یوازې زما په لاس کې و، په مخکنې کتار کې یې تر ټولو لوی شاعر ناست و، اوږده ږیره یې وه، د هغې نوم مې اوریدلی و او چې ورته ومې کتل نو د خانقا د پیر په څېر و، ښه و چې هغه وخت پر تصوف نه پوهېدلم.

زه غلی په یوه ګوښه کې کېناستلم، نا اشنا مخاطب بیا غږ کړ: هسې نه چې د شعر ویلو پر مهال نسکور شې!

ومې ویل: د اوبو بوتل هلته هم راسره وړم!

د یوه یوه شاعر له کوړتیو شړیدلي کاغذونه راوتل او پر هغې د لیکل شوو غزلونو انګازې له شاوخوا دېوالونو سره لګیدلې، د لاسونو پړکېدلو توده مینه خپروله، احساس مې کړه چې وښکي مې غوړیږي او پر شونډو مې موسکا خوریږي.

زما وار رارسېدلی و، زړه مې ټوپونه وکړل او پښې مې لړزیدلې، د وینا د میز مخې ته ودریدلم، د اوبو بوتل مې همالته کیښود، د هغې په یاد کې لیکل شوی غزل راته یاد و، ما وې هسې نه نسکور شم، فکر مې کاوه هر څه لړزیږي او زما د لویدلو کوښښ کوي خو سترګې مې پټې کړې، د لومړي څل لپاره مې له ستوني چیغه ووتله، د غزل تورو ترنم کړ، زیر و بم شو، ما وې چې رباب راسره غږیږي، په غوږونو کې مې د طبلې غږ کړنګا کوله، ما وې چې له غږ سره مې مرغان هم نغمې غږوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو وخت مې سوچ شو چې غزل پای ته رسېدلی دی، د لاسونو پړکا مې تر غوږونو شوه، سترګې مې پرانیستلې، د پیر او مریدانو پر باړخوګانو اوښکې راڅڅېدلې وې او د زړونو له تله یې لاسونه پړکول، نن بیا هم زما سترګې شومې وې، ان دوه ځاځکي اوښکې یې هم نه وې پرېښې چې لږ تر لږه د بنو په سر مې ودرېږي، ما ټول دردولي وو، ما ښه نه وو کړي، ما خپل درد ټولو ته ورکړی و، دا ښه کار نه و، د شاعرانو پیر راپورته شو، زه یې ټینګ په غېږ کې ونیولم، د هغې د مینې تاوده مې احساس کړل.

دا ځل بیا هم ټولو ډېرې پوښتنې کولې:

- واه! دا څومره ښه غزل دې لیکلی و!

بل ویل:

- ته دا دومره موده ولې نه راتللې، ته چېرې وې؟

بل ویل:

- ستاسو نوم ما نه دی اورېدلی، له یاده مې ووت، نوم مو څه و؟

بل ویل:

- آها! څومره ښه، د شعرونو کتابچه دې هم درسره راوړې ده!

بل ویل:

- دومره ژور اغېز یې راباندې وکړ چې غوښتل مې کرېږې کړم!

بل ویل:

- دا غزل دې څنګه لیکلی و؟ کاشکې زه هم داسې غزل ولیکلی شم!

بل ویل:

- ته ادبیات لولې؟

هر یوه ته مې د شونډو په سرونو خوابونه ورکول، نا اشنا مخاطب ویل: شاعران باید دومره پوښتنې ونه کړي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی له ما سره مینه کوي، ته تر ټولو هم زیاتې خبرې کوې!
ما ورته وویل: دوی له ما سره مینه کوي، ته تر ټولو هم زیاتې خبرې کوې!
خو یوازې ما نه غوښتل خبرې وکړم، ما د زړه له تله خپل درد بیان کړی و، نن مې د ارامۍ احساس کاوه، غوښتل مې چې دوی مې یوازې پرېږدي او مودې وروسته له دې سکون څخه خوند واخلم.
مشاعره پای ته رسېدلې وه او ما د کور په لور ګامونه اخیستل، په لاس کې مې د اوبو بوتل همداسې ډک پاتې و، له خولې مې لا هم تاو ختلو او ما لا هم احساسوله چې مور مې د کړکې خواته ناسته ده او د زړه په نظر راته ګوري. ما فکر کاوه چې پر سر مې د خدای لاس دی څکه مور مې په خدای سپارلی وم.
نن مې ځان نېکمرغه احساس کړی و، نن پر لاره زما د بوټانو او د تکو سپینو لاروېو پېغلو بوټانو یو ډول خرپ خرپ کول.

*****

له یوه کاله ډېره موده وتلې وه، د کابل سره لمر به تندی سوځاوه خو چې کله به سیوري ته کېناستلې نو بیا به دومره ګرمي نه وه، زما د خپل کلي نمجنه ګرمه هوا نه وه هېره شوې، که لمر ته به هم ګرځېدلو نو نرمه او نمجنه ګرمي به وه او که د سنځلو سیوري ته به مو کېنونه واچول هم نو هماغه ډول نمجنه ګرمي به وه، د صحرا ګرم باد به د خوږ له سرو تیږو سره سینه جنګولې وه او ترې راتېر شوی به و، بیا به یې زموږ ماشوم مخونه ښکلول، لومړی به ګرم لګېدلو خو چې د تټر پر خولو لمدې جامې به یې لمس کړې نو وجود به یې نسبتا سوړ کړ، څکه خو به زموږ د کلي سپین ږیرو ویل چې پخوا به خلکو په اوړي کې ګرمۍ شړی اغوستلې او دپاسه به یې کمربند نه وروباندې تړلو، نو کله به چې خولې شول بیا به یې پر وجود د صحرا تود باد ولګېدلو او د ساړه احساس به یې کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا روژه وه او ماښام د جومات په ملا پسې تل جوخت دریدونکي سپین ږیري چې په خوله کې یې یو غاښ هم نه و وویل: بیګا ته به تراوې کوو، قاري صاحب مو راغلی دی، په لسو ورځو کې ختم کوي، ډېر پیاوړی دی!

زموږ په کلي کې غټې تراوې نه کېدلې، ملا صاحب به چې ویل یې د ملایی سبق په نیمایي کې ترې پاتې شوی دی نو څکه خو یې وړې تراوې راته کولې، ده به درې درې لنډ آیتونه په هر رکات کې لوستل او داسې سپېلو به یې وهلو چې توبه، څینې سپین ږیري به نشول پسې رسیدای، هغوی بیوزلان به لا سم ولاړ نه وو چې دی به د دویم رکات رکوع ته ټیټ شو. خو ما به د قوم د جامع جومات په لاسپیکر کې له لېرې د قران تلاوت اوریدلو، یو ماسخوتن مې له تره څخه چې د وړو تراوو په لوري روان وو پوښتلي وو: دا تلاوت خو تر نیمې شپې نه خلاصیږي، دا ولې؟

ده راته ویلي وو: دا غټې تراوې دي!

ما غوښتل یو څل په غټو تراوو کې هم ودریږم او له لېرې راتلونکي د تلاوت کوونکي خوږ غږ له نېږدې واورم.

نن ماښام خوښ وم، څکه زه به په غټو تراوو کې دریدلی او ان تر نیمې شپې به مې د قران ښایسته تلاوت اوریدلی.

قاري صاحب الله أکبر وویل او موږ هم ژر ژر لاسونه غوږونو ته واچول، ښایسته تلاوت پیل شو، جومات له سره تر بره ډک و، د قراني کلماتو زیر او بم د جومات په لر او بر کې خوریدل او ما خوند اخیستلو.

تلاوت ډېر اوږد شوی و، پښې مې ورو ورو سستې شوې، په یوه او بله شوم، تندی مې خولې کېدلو او وار په وار مې په ورغوي پاکولو، نا اشنا منګولې مې بیا پر ستوني ټینګیدلې، ډېرې بې شرمه وې ان د خدای له کلام څخه یې هم سترګې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرمېدې، د جومات سپينو روښانه ګروپونو مې سترګې برېښولې وې. فکر مې کاوه چې ړنګيږم...

له قاري سره دې خدای ښه وکړي الله أکبر يې وويل، رکوع ته ښکته شوو، خمکه راباندې وڅرخيدله، په سجده کې مې ورو ورو احساس کړه چې نا اشنا منګولې مې له ستوني لېرې کيږي، خو دوهم رکات هم همدومره اوږد پاتې و. قاري صاحب بيا د مريو په تارونو د قران مرۍ پيېلې، دا هار چې سر ته رسېدلی نو زما د زړه تنګي تارونه په ورسره شليدلي وای، نا اشنا منګولو مې بې دربغه مرۍ خپه کولې، ښه پوهېدلم چې رنګ مې ورو ورو زېړيږي، په پښو کې مې سبک نه و پاتې، زړه مې بيا هم د ترهيدلې مرغۍ غوندې د سينې له پنجرې سره وزرونه جنګول.

شرمېدلم او نه مې غوښتل چې د لمونځ کوونکو د کتارونو مخکې دې پرمخې راړنګ شم، خلکو خدای ته د عاجزۍ ټيټ سرونه نيولي وو او آرام ولاړ وو، ما مخ راوګرځاوه، لاسونو ته مې غيبي څواک راغی، صفونه مې څېرې کړل، پښې مې رېږديدلې او تپړيدلی شاته ووتلم، ما وې چې ګويا زړه مې تر خولې راووت، په زوره زوره مې سا اخيستله، د جومات د دروازې پر چوکاټ مې لاسونه تکيه کړل، لږه شيبه کېناستلم، داسې لکه په غشو ټپي غازي چې بې دمه سوټ بوټ کيني، په پښو کې مې لږه دمه راوغوړيدله، بېرته پورته شوم او په لړزېدلو ګامونو د کور په لور روان شوم، د جومات د دروازې د سر له روښانه ګروپ څخه ورو ورو لېرې کېدلم، کوڅه تياره وه او هيڅ موټر هم نه ښکارېدلو، د تلاوت غږ هم تېبدلو او زه په پوړيو پورته ختلم.

*****

د هغې ورځې سهار يو څه زړه وړونکی و، بيګانۍ باران وريدلی و او کابل زموږ د پرخه وهلې کلي په څېر ښکارېدلو؛ په کلي کې به چې سهار مهال زموږ د کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه سپین ږیري چې مور تولو بابا باله، په شنه خره کې اذان کاوه نو زما د غوږونو پردې به یې مهتزې کړې، سترګې به یې وزنګولې، سوړ او خوږ نم به مې سپېږمو حس کړ، بانه به مې چې نیمکښ کړل نو د ستورو سپیني شغلې به دومره اوږدې شوې وې چې زما پر مخ به یې پستې ګوتې ایښې وې، خو چې کله به مې پوره سترګې پرانیستلې نو د سترګو په رپ کې به بېرته تر اسمانه وتښتیدلې. اسمان ډېر بختور و، دومره ډېر ځلانده غمي به یې هره شپه په خپله لمن کې تیت کړل، ما به چې کتل نو لویشت تش ځای به هم پکې نه و، که کله به مې غوښتل چې لویشت ځای پکې پیدا کړم نو لویشت به مې اسمان ته برابره کړه خو نیم اسمان به یې ونیولو، د حیرانتیا خبره وه او زه به وازه خوله پاتې شوم، آه ماشومتوبه!

سهار مهال به چې زمونږ په جومات کې بابا اذان وکړ او یوازې همده به لمونځ پکې کاوه، نور زیاتره کلیوال به لمرخاته ته نیږدې له خوبه پورته کېدل، ژر ژر به یې اودسونه وکړل او د چرګانو د تونګو وهلو غوندې لمنځونه به یې کول.

زه به په کټ کې راکښاستم او چې په برستن به مې لاس ووهلو نو لمده به وه، زما مخ به هم نمجن و، مخامخ به زمونږ په کور کې د زردالانو، منو او الوچو ونې همداسې ویدې وې او تورې به ښکاریدلې، خدای شته کله کله به مې به تیاره کې وېره ترې کېدله ځکه له ځانه به یې رنګارنګ ویرونکې څېرې راته انځورولې او زما زړه به وبوګنیدلو، ان د هغوی د کور د ونو سرونه به هم زمونږ له کوره ښکارېدل، وېرولم به یې، هغو به راته د ویروونکې دېو څېره انځوروله، د ونو څومره خوندوره لوبه وه! دوی به ویدې وې خو بیا به یې هم زما له ماشوم احساس سره لوبې کولې، زه ښه پوهېدلم چې دوی ته هم اسمان تېوله شپه اوبه ورشیندلې دي او ساړه یې شوی دی ځکه کله به چې رڼا شوه او زه به ورغلم نو له پاڼو به یې پرخه څڅیدله، خو ونو به خپل سرونه زما په پښو پورې مبنل او پلاستیکي چپړکې به مې ښویې شوې چې دا به زما نه خوښیدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیگا اوږده شپه تېره شوې وه، بیا هم سهار ته نېږدې ویده شوی وم او د لمرخاته نندازه هم راخخه تېره شوې وه. پلار مې واسکټ اغوستی و او زما په تمه و چې سهارنی وخورم او روغتون ته مې بوزي. عجیبه وه، په دومره غټې څان به مې چې مور او یا پلار تر څنګ نه وو نو له رمې د پاتې شوي ترهیدلي سپین وري په څېر به وم. ان له خپل سیوري هم وېرېدلم، خو چې دوی به مې تر څنګ وو نو زړه به مې ډاډه و او په مزه مزه به درزېدلو. تل مې دعا کوله چې خدای تعالی جل جلاله دې دوی زما له سره نه کموي. له پلار سره به چې بیرون ووتلم نو هر ګام به مې ترانې غږولې. روغتون د غره په ډډه کې و. پخوا مې اوریدلي وو چې په کابل کې د علي آباد په نوم د لیونیانو د ساتلو لپاره روغتون شته. ما به وې چې لیونیان هم ښه بېغمه دي، له دنیا او مافیها څخه ناخبره په خوندونو کې ډوب ژوند یې دی، د شاعر هغه مسره به راپه زړه کېدله چې وایي: خپل څان لیونی کړه چې دې نور خلک غمخور شي!

زه څه پوهېدلم چې د لیوني دنیا له څومره توپانونو ډکه وي، د لیوني خیالونه هومره سرګردانه وي لکه څومره چې هغه په کوڅو او سړکونو کې سرګردانه ګرځي.. زموږ د کلي یوه لیوني به ما ته ویل: ته ډېر ښه سړی یې، ته مې نه په عذابوې! دا نور ډېرې خبرې کوي، نارې وهي، راپورې خاندي، ته راته ووایه زه به ښه شم؟

ما به ورته وې: ته خو اوس هم ښه یې، نور هم ښه کیږې!

هغه مهال زه رښتیا هم هوښیار وم چې یوه لیوني ته مې داسې ویلي وو.

زما پر لیونیانو لا هم زړه سوځیدلو، نه پوهیدم چې زه لیونی شوی وم که څه بلا؟ خو ډاکټرانو تر اوسه نه وو راته ویلي چې لیونی یې، زما پلار هم راته ویلي وو چې روغ یې، یوازې ارام دې تللی دی! پلار مې ډېر هوښیار و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غره په ډډه کې روغتون ته ولاړو، زه هغه وخت نه پوهېدلم چې دا هماغه د علي آباد روغتون دی کوم چې ليونيان پکې ساتل کېدل خو دا ټول کندوالي و. ويل کېدل چې دلته مستو ليونيانو جګړې کړې وې او روغتون يې وران کړی و نو اوس ټول ليونيان پر سړکونو سرګردان ګرځېدل، هغه ورځ ما پوښتنه کړې وه، په دې روغتون کې څه شی پېښ شوي وو؟

يو چا راته ويلي وو: ان دلته خو ته ډاکټران هم وژل شوي وو...

خو هغه دوې کوټې او کوچنی انګړ نوې ابادي چې دلته شوې وه لا هم ډاکټران پکې کېناستل او ليونيان يې کتل، هغه ورځ مې هلته کوم داسې ليوني ونه ليدلو چې يا کريږې وکړي، يا يې جامې خيرنې وي او يا هم په زنځيرونو تړلی وي. خو هغه سپين ږيری مې لا هم په ياد دی چې په خمکه کرخت پروت و او نه شو خوځېدلی، درې زامن يې وارخطا پر چاپېر ناست وو او د نوبت په تمه وو. موږ هم په نوبت ناست وو، پلار او ورور هم راسره وو، دومره مزه يې کوله لکه چې ټوله دنيا راسره وي، په هغه ورځ يوه شوم چې زما د ترهيدلې هوسۍ غټو سترګو او سرو باړخوګانو زه په ځان اخته کړی وم، داسې چې کله کله به د درد څريکو زما په تصور کې د هغې تصوير تت کړ. هغه ورځ په زړه کې ګيله من شوم ما وې چې د هغې مينې د ليونيانو تر کاله راورسولم. که څه هم هغه ليونۍ نه وه خو بيا يې هم په لټه تر دې ځايه رارسېدلی وم. فکر کوم اشتباه مې وکړه، ښښنه غواړم! هغه رښتيا هم ليونۍ وه، هغه سارانۍ وه ځکه خو ما ترهيدلې هوسۍ بلله خو دا ادرس رښتيا هم غلط و چې زه يې په لټه کې دلته رارسېدلی وم.

زموږ نوبت هم رارسېدلی و، ډاکټر چې سپينه چپنه يې اغوستې وه، ډېل او خندان ځوان و زما زېړ مخ ته يې وکتل، خو افسوس چې هغه شاعر نه و، زما په وريځو يې ګوته کېښوده او پورته يې کش کړه، يوه سترګه مې ټيغه شوه، بيا يې د سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندې گوته راته کېښوده، لاندې يې کش کړه او بيا مې هم سترګه ټپغه شوه، ويې
ويل: ژبه وباسه!
ما ويل: آآآآآآآآآآ
په ټېر ځېدونکی ځيز چې خلک يې دوربين بولي پورتنې دوه خواوې يې په
خپلو غوږونو کې ننباسلې او وروستی ګرده خوا يې زما په ټټر کېښوده، زړه مې
درب درب کول، بيا يې وويل: ملا راواړوه!
يو ځل بيا يې دوربين په ملا راته کېښود، ويې ويل: ژوره سا اخله!
ما هم سينه ښه وپړسوله او بېرته مې خوشې کړه، فکر کوم هوا مې په سينه کې اور
لا ژبغړاند کړ، دا ځل يې تاو زما تر خولې نه راوتلو، خو په دې ښه ډاډه وم چې
ډاکټر يې دلمبو شور اوريدلی و، په دې هم پوهېدلم چې دی يې په دوا نه
پوهيږي ځکه ما ليدل چې خپله بې وسي يې پر کاغذ باندې د ځو پاکټه ګوليو
په ليکلو کې پټوله.
پلار مې پر ډاکتر باور کړی و او دا اميد يې په سترګو کې له ورايه ځلېدلو چې له
دې ځو پاکټه ګوليو سره به ښه شم، ډاکټر هم راته ويلي وو: ښه کېږې!
له کټنځي راووتلو، ځمکه لمده وه خو ختې مو پر څپليو پورې ځکه نه وې نښتې
چې ځمکه ختې نه وه، يو ليونی چې ډاکټر هغې ته هم زما په څېر په کاغذ باندې
ليکل کړي وو او په لاس کې ورسره و ګوښې تشې روان و، ګامونه يې هم تېريدلي
وو، په لنډه ږيره کې يې له تورو سپين ويښته ډېر و، ډنګر سړی و، زه پوه شوم
چې د ده پلار مړ دی او مور يې هم نشته ځکه خو بې تکيې روان و، ما ته يې
وويل: لاس مې ونيسه!
ما غوښتل لاس يې ونيسم خو زما لاس هم بل چا نيولی و، بيا هم يو چا پناه راوړې
وه خو زما محل بيا هم ړنګ و او د هيچا د پناه وړ نه و، ليوني ويل: زما کور به

(c) ketabton.com: The Digital Library

دارالامان کې دی! یوه د ټکسي والا ته یې غږ کړ: زما کور په دارالامان کې دی ما هلته بوځه!

د ټکسي موټروان یوازې په بې رحمه سترګو ورته وکتل او ترې تېر شو، زه له اوله پوهېدلم چې د موټروانانو عادتونه خراب شوي دي، خو دا سړی لا په دې نه و پوهیدلی، ښایي چې کله دی روغ و هغه مهال د موټروانانو عادتونه هم ښه وي نو ځکه یې نن باور پرې کړی و، دا سړی مې هماغه څو شپې لیدلی و خو بیا مې په شپه کې د نیلي سترګې نجلی د پلونو په څېر ونه لیدلو.

*****

انسانان ډېر ژر تېر ایستل کیږي، دوی تر ټولو زیات ځانونه تېرباسي ځکه چې ډېر ظاهر بین دي، په تاریخ کې ډېر کم انسانان پیدا شوي دي چې عمیق بصیرت لري او نظر یې باطن ته هم لاره پیدا کوي. څو پېړۍ پخوا باطنیانو هم هسې د باطنیت دعوه کوله خو دوی تر ټولو ډېر ظاهر بین وو او هیڅکله یې هم د متونو ریښتیني باطني ماناوې نه دي پیدا کړي، صوفیان هم رموز کاروي او فکر کوي چې باطن ته یې بصیرت رسیږي خو دوی هم ځانونه تېرباسي، د یار د ښایستو سترګو پر ځای د نرګس کلمه ویل نشي کولی انسان له ظاهر بینۍ څخه خلاص کړي، خو که نرګس ته ووایو چې لړ لړ د یار سترګو ته ورته دی نو بیا ښایي د عمیق بصیرت په لوري یو یو ګام واخیستل شي...

سپین ږیري په ځانګړي ډول فکر کوي چې ډېر هوښیار دي، د پخوانیو تجربو په اړه غربیږي او کله چې کوم نصیحت کوي نو د ږیرې په ویښتانو کې هم ګوتې وهي، کله چې څوک څو سجدې پوروړی شوی وي او په جومات کې یې د ماښام له لمانځه وروسته بېرته پور پرې کوي نو سپین ږیري وایي: دا ډېر ښه ځوان دی، بزرګ دی، د خدای دوست دی، ته ورته وګوره داسې نفلونه کوي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نړۍ خو همدې ظاهر بينو ړنگه کړه، هغه ورځ يې زما د ماشومتوب ملګری ويشتلی و، يوه تن چې برګه دريشي يې اغوستې او تور ټوپک يې تر غاړې و راته ويلي وو: د دوو دنګو غرو پر سرونو دوو ډلو انسانانو له تورو تيږو مورچې جوړې کړې وې، دوی زموږ په لور ډزې کولې او موږ د دوی په لور خو هغه زموږ ملګری و!

يوه سوې مرمی راغلې وه او د دوو سترګو تر منځ په تندي يې لګېدلې وه، د کوپړۍ تر شا يې وتلې وه او ماغزه يې ورته شيندلي وو، پر شا لويدلی و نو ځکه يې ډېرې وينې د کوپړۍ له شا څخه تللې وې خو تندی يې هم په څو څاڅکو وينو ککړ و.

د برګې دريشی او تور ټوپک خاوند ويل: دوی ډېر ظالمان وو، پر موږ يې درنې مرمی ورولې!

زه هغه وخت پوهيدلی وم چې د غرونو په سر په مورچو کې ناستې دواړه ډلې ظاهربينې وې، دوی د خپلو ظاهري افکارو د لمانځنې په دود په ټوپکو سوې ډزې کولې، خدايزده دوی به پوهيدل او کنه خو زما ملګری چې په کوچنی زړه مرمی لګيدلی و نو فکر يې هم له منځه تللی و، داسې ښکاريدلو لکه چې ويده وي، ظاهرا دی هم ارام ښکاريدلو، زه کله هم تندي ته په زړه ګولی نه وم لګيدلی نو ځکه مې د هغه احساس نشو درک کولی، لکه څرنګه مې چې پخوا د ليونيانو احساس نه شو درک کولی.

هغه وخت به زما د جورابو پوندې ژر څېرې کېدلې او يا هم ښايي ما ته داسې ښکاريدله ځکه هر کال مې پروسږنی جورابې اغوستلې، اوس هم چې د چا د جورابو څېرې پوندې ووينم نو هغه وختونه راپه زړه کيږي.

زما د کوچنيوالي ملګری چې په کلي کې هيچا هم غېږې نشوې ورسره نيولی، دا ځل يې له ښنو دومره سيک ختلی و چې څلورو تنو په اوږو راوړ، دنيا څومره کم

(c) ketabton.com: The Digital Library

عقله شوې ده، هغه یې د لرگي په یوه صندوق کې بندي کړې و، زه پوهېدلم چې د هغه د پښو سبک ختلی دی او نور هیڅېرې هم نشي تللی خو خدایزده دوی ولې دومره وېرېدل؟ هغه یې په ۱۰:۳۷دقیقو د کور په وره نتویستلو، مور یې کړیکې کړې او ویل یې: زویه شهادت دې مبارک شه!

خویندو یې ساندې ویلې او له دې سره د کلي ټولو ښځو هم کریږې او نارې جوړې کړې، دې کریږو یې په سرونو کې دومره زورور توپانونه جوړ کړي وو چې د سترگو له سمندرونو څخه یې څپې د ټولو د بنو له غاړو را اوښتلې او د باړخوگانو پر زېړو او سرو غونډیو ختلې.

د ژړا سیالي پیل شوې وه، لکه برگ اتڼ د کلي ځوانان هم پرې ورگډ شوي وو او د ساندو له لمبو یې د اسمان وریځې تښتیدلې.

زه ردې سترگې حیران ولاړ وم، زما د ماشومتوب ملگری به له نن ورځې وروسته نور هیڅچا هم په کلي کې نه وای لیدلی، د شور او زوږ په دې لالهانده میدان کې لا وختي نا اشنا منگولې زما د زړه تر کوډلې رارسېدلې وې، شېبه په شېبه یې په نازک زړه زور راته کاوه، په سر کې مې اورنی توپان را الوتی و، که هغه مهال کوم نجومي زما تر څنگ ولاړ وای نو زما په حال به نه وای پوهیدلی، کیدای شي چې هغې هم بغارې وهلای، خو که چېرې هلته کوم شاعر ولاړ وای نو اعتراف به یې کړی وای چې زما په سر کې الوتی توپان هلته د کریږو وهونکو ټولو خلکو څخه ویروونکی و، شاعران هم تل مبالغه کوي نو ځکه خو ما هم له شاعر سره دا خبره نه منله ځکه چې هغه ورځ زما د ماشومتوب د ملگري د مور په سر کې الوتی توپان له ما څخه هم ویروونکی او ویجاړوونکی و.

هغه صندوق چې زما د ماشومتوب ملگری یې پکې بندي کړی و په درې رنگه بیرغ پوښلی و، په سر یې وربانديې توره پرده غوړولې وه چې د کعبې د پردې په څېر یې د قران آیتونه پرې لیکلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په سر کې د الوتي توپان اورنيو ځپو غوښتل چې زما لاندني بانه وسوځوي، د کنگل غوندې ويلې شي، اوبه شي او د باړخوگانو په څېر وغونډيږو مې وخيږي خو زما د شومو سترگو بندونه دومره پاخه شوي وو چې د هيڅ توپان او سيلاو ځپې پرې نشوې را اوښتی. حيرانوونکې وه، نن چې بايد ما ژړلي وای نه مې شول ژړلی، نا اشنا منگولې مې دومره پر زړه تينگې شوې وې چې ويې لړزولم او شا ته مې دوه درې گامه واخيستل نو ځکه خو د شا پر تخته نسکور هم نشوم...

هغه ورځ زه پوهېدلم چې زما د ماشومتوب د ملگري د کور له نيلي دروازې سره ولاړې د مرگ ملايکې پر ما زړه سوځېدلی و، زه پوهېدلم چې هغې نا اشنا ظالمې منگولې ليدلې وې چې زما پر زړه يې زور کاوه، هغې زما دا حال هم ليدلی و چې نېږدې وه د زړه وينې په خوله واچوم خو د سترگو اوښکې مې زما د ماشومتوب ملگري په څېر د نا اشنا لرگيو په صندوق کې بندې وې.

د ماتم په هغه څنگل کې زما ترهيدلې هوسی هم هيڅ نه ليدل کېدله. ښايي د هغې په ليدلو د نا اشنا ظالمو منگولو زمری وېرېدلی وای، لړزيدلی وای او شاته يې دوه درې گامه اخيستي وای.

هغه ورځ زه هديرې ته تللی وم، له ختيځه را الوتي باد يې جنډې په زوره زوره لړزولې، يا يې هم ښايي خپل نوي مېلمه ته محفل جوړ کړی و او په ميدان کې يې له يوې بلې سره د نڅا سيالي کوله، زما د کوچنيوالي ملگری يې په هماغه صندوق کې بندي په مړيستانه کې کېښود، د برگو دريشيو خاوندانو چې دی يې په هماغه صندوق کې راوړی و ښايي فکر کاوه چې نور به هغه هيڅکله هم له هغه صندوق څخه راونه وځي خو زه پوهېدلم چې نن شپه به ملايکې زرين تبرونه راوړي او هغه صندوق به مات کړي، سپينې حورې به راشي او د سرو شرابو جام به زما د ملگري پر شونډو کيږدي، دی به يې غړک غړک وڅښي او د سر له شاتني پرهر څخه به يې ونه وځي، د کلي ځوانانو چټک چټک بېلونه جگ نيږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کول او چغ چغ غړونه يې ختل، مړيستانه ته درنې خاورې تويېدلې خو هغو خاورو چې نه يې غوښتل په مړيستانه کې بندي شي د باد غېږې ته يې ځانونه ورکول او هغې هم د کعبې په لورې تښتولې.
زه داسې ولاړ وم لکه د هديرې د جنډو لکړه خو په سر مې هيڅ جنډه هم نه وه، له ختيځه را الوتي باد زه نشوم خوځولی، ځينو کسانو راته په حيرانۍ کتل، ما د هغو ځوانانو خړ مخونه ليدل چې د مړيستانه تښتېدونکې خاورې پرې نښتې وې، زما په سر کې د الوتي توپان اورنۍ ځپې اوبه شوې وې، د بڼو له ډېوالونو سره جنګېدلې خو په سينه کې يې د ننه لورې ته لاره کړې وه.
خلک تللي وو، زه ولاړ وم او زما د ماشومتوب د ملګرې ورور چې په ډنګر مخ کې يې هډوکي له ورايه ښکارېدل د هغه پر مړيستانه نيلي جنډه ولګوله، جنډې د غرنۍ کوترې غوندې وزرونه خلاص کړل، رپ رپ غاړه يې پيل کړه، او کوښښ يې کاوه چې د کعبې په لورې ولاړه شي خو لکه په لومه کې نښتې مرغۍ يې پښې په لکړه پورې ګنډل شوې وې.
هغه ورځ زما پام شو چې نور نشم ژړلی، د ژړا پانګه مې تمامه شوې وه او دا ځل زه له اوښکو بېوزله شوی وم چې بيا مې تر ننه ونه شول ژړلی، زه د داسې چا په لټه کې يم چې څو اوښکې په پور راکړي.

*****

کلې ته به تللم خو په سترګو کې مې دومره قوت نه و پاتې چې زما د ترهېدلې غټې سترګې هوسی مخ ته وګورم، د هغوی کور ته ورشم او د لمرخاته وروسته نفل پر مهال نيمکښې سترګې ورپورته کړم، چې کله سلام اړوي نو سترګې يې زما په سترګو ولګيږي، داسې ښکارېدله چې زما ظاهري سترګې وژل شوي دي او د زړه سترګې مې پرانيستل کيږي، په کابل کې هم نور لمر نه راباندې غوسه کېدلو او چې کله به هم د سهار ۱۰:۳۷ دقيقې وې نو په ډېره مهربانۍ به راباندې ځلېدلو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو نورو خلکو به شکایت کاوه چې د کابل لمر ظالم دی څکه وړانګې يې د سرې په سر نېغې ننوځي، چاپېريال پوهانو به وخت ناوخت رسنيزې غونډې جوړولې او اعلانونه به يې کول چې د کابل لمر څکه ظالم دی چې په ښار کې د خلکو تراکم زيات شوی دی، د کلونو زاړه موټر پکې چلېږي چې لوګي يې هوا ته پورته کيږي او د هوا دفاعي طبقه يې خرابه کړې ده!

ما په دوی باندې باور څکه نه کاوه چې د ظهير الدين محمد بابر شاه خبره مې په ياد وه چې ويلي يې وو: په کابل کې له بړستنې پرته خوب نه کيږي، کابل د دنيا پر مخ له هر ځايه ښايسته دی، زه به يې هيڅکله هم خپلو زامنو ته ورنکړم!...

ده رښتيا ويلي وو څکه ما کله هم په کابل کې له بړستنې پرته خوب نشو کولی، خو له بابر سره زما يو توپير دا و چې ما په بړستن کې هم د هغه په څېر خوب نشو کولی!

زه به کله کله پر کابل د دې مئېن پاچا مړيستانه ته ورتلم، داسې مې احساسوله چې د هغه د ظالمو هډوکو د سينې په قفس کې يې زړه د کابل خاورې لا هم ژوندی ساتلی دی، درزيږي او له سکون ښونکي طبيعت څخه يې خوند اخلي، زه هم پر کابل مئېن وم خو کابل زما سکون وړی و، زه داسې وم لکه د مور په غېږه کې چې ماشوم ناروغ شي، ما احساسوله چې کابل راته د مور غونډې خپه دی او تل غواړي چې پخپله غېږه کې سکون راکړي، خو زما سکون د ترهبدلې هوسۍ په ښکرو کې و او کوم شی چې د ترهبدلې هوسۍ ښکرو ته په ګوتو ورشي نو د هغې ترلاسه کول يوه نه حل کېدونکې معما شي.

ما دا ټولې خبرې له دې مړه شاعر پاچا سره کولې کوم چې له شرابو يې توبه ويستلې وه خو د اپينو غوټې به يې خوړلې، ما د هغه احساس ښه درک کولی شو چې کله به يې اپين خوړلي وو او مازديګر مهال به يې د هند په اګره کې په کښتۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې چکر واهه او د هغه ځای نمجن طبیعت به یې ننداره کاوه. څکه د اپینو غوټېو به د هغه د سر د کاسې سترګې ړندې او باطني سترګې به یې ورته خلاصې کړې.
زه د زاهدانو غوندې وم، هیڅکله مې هم شراب نه وو څښلي خو ما د داسې اپینو غوټې خوړلې وې چې تینګې مې په زړه پورې نښتې وې، زما د سر په کاسه کې سترګې یې ورو ورو ړندې کړې وې، لکه څرنګه چې د سپین ږیرو سترګې ورو ورو ړندیږي خو زما د باطن سترګې یې دومره په زور پرانیستلې وې چې ان د خپل تصور تصویرونه یې هم ښه روښانه لیدل، ما به چې ځان ته په هغو سترګو کتل نو خدایږو کله کله به مې له ځانه څکه وېره وشوه چې نور زه هغه پخوانی زه نه وم، زه ډېر بدل شوی وم، زما رنګ لا زیړ شوی و، لا نری شوی وم، زما لاسونه او خبرې لړزېدل، زما د شعرونو فریادونه بل ډول شوي وو، ان زما لیکل هم بدل شوي وو، هر څه ورځ تر بلې په بله اوښتل، ورځ تر بلې مې ظاهري دنیا د باطن له سترګو پناه کېدله، د تصور دنیا ته ورننوتلم چې ښایي د حقیقي دنیا په لوري یو پل و، لکه څرنګه چې صوفیان داسې خبرې کوي، خو زما هغه وخت تصوف نه و زده، هر څه بدلیدل خو ما خپل دین او مذهب ساتلی و، په سجده کې لا هم هماغه پخوانی خوند پروت و.
کله به چې ما د مسیحیانو د ارواوو او یا وینو څښونکو موجوداتو فلمونه لیدل نو چې هلته به یو ښایسته ځوان په اروایي بلا او یا هم وینې څښونکي موجود بدل شو، زما به پام شو چې زه هم په یوه بل څه بدلیدونکی یم، یا به داسې شم چې د غرونو او درو به شم او یا به داسې شم چې د خلکو وینې به وڅښم! خو چې دا وروستی فکر به مې سر ته راغی نو له خدایه به مې پناه وغوښته، ما ته د خلکو وینو له څښلو څخه دا په ځلونو غوره وه چې د غرونو لیونی او د سارا سارانی شم، بېر سر شم او درویشی شم، عجیبه ده هغه وخت زما طبیعت د تصوف په لوري ډېر تمایل کړی و، که هغه وخت زه پر تصوف پوهیدلی نو ښایي ما د چوپتیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې شرنګېدلې صوفي مکتب رامنځته کړي واى چې د نړۍ ليونيان به ورته رامات واى... خو ما خپل مذهب ساتلى و.

زه له کوچنيوالي همداسې يم: هوايي!

هغه وخت به مې چې کله د مارانو لپاره د هندي موسيقۍ سندرې اورېدلې نو فکر به مې کاوه چې زه به هم په مار بدل شم، له سترګو به مې اور ورېږي او له خولې به مې فشش فششش غږ خيږي.

اوس زه چوپ وم، داسې په خيالونو کې ډوبېدم لکه بودا، د هغه په څېر له خپل ژونده بېزاره کېدلم، ما غوښتل د ژوند حقيقت پيدا کړم خو زه نه د کومې ونې لاندې کېناستلى وم او نه هم د کوم سيند پر غاړه تر څو د حقيقت پرښته راته ظاهره شي او په يوه شپه کې هر څه راته ووايي. ما خپل دين او مذهب ساتلى و، زه پوهېدلم چې په همدې کې حقيقت راته بيان شوى دى خو د دې حقيقت سپړلو ښايي د بودا غوندې ذهن غوښتلو، پر دې حقيقت د پوهيدلو لپاره مې بايد ظاهري سترګې رښتيا هم ړندې شوې واى او د زړه سترګې مې پرانيستل شوې واى، ښايي زه اوس د حيقيقت پېژندلو ته نېږدې شوى وم، خو د زړه پر سترګو له ليد سره داسې نابلده وم لکه ماشوم چې د لومړي ځل لپاره ګامونه اخلي، تلولې شي، ولوېږي او بېرته په خواريو د راپورته کېدلو کوښښ کوي.

پخوانى ژوند او يادونه اوس راته د يوه خوب په څېر تصوير کېدل، داسې چې د پخوانيو دوستانو خبرې مې سمې نه په ياديدلې، ان د کلي د جومات تصوير مې هم په ذهن کې داسې تت شوى و لکه خوک چې په خوب کې پيغمبر او يا پرښته ويني نو سهار چې راپورته شي د هغه تصوير يې سم نه په يادېږي. تر دې چې په کلي کې د ښوونځي د دوستانو نومونه هم راځخه هېر وو، داسې راته ښکارېدله لکه چې زما پخوانى ژوند سلګونه کلونه پخوا تېر شوى وي، داسې ښکارېدله چې زه نهه دباندې درې سوه کلونه ويده شوى وم، زه د کهف د صحابه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو ملګري شوي وم خو توپير مو دومره و چې نهه دباندې درې سوه کلونه د دوې سترګې پټې وې او بيا يې هم هر څه په ياد وو خو زه په غړيدلو سترګو په يوه ورځ کې کلونه کلونه ويده شوی وم او د هر کال ويدېدلو په بدل کې مې پخواني ارزښتمن يادونه هېريدل.

زما ظاهري سترګې چې ړندې شوې وې نو د زړه سترګې مې شرميدونکې وې. داسې لکه دوې ښښتې پېغلې چې له کوره دباندې راووځي. زيارت ته رواني شي او پر مخونو يې پردې خورې وي، همداسې زما د زړه سترګو هم پر ځان نرۍ پرده خوره کړې وه څکه خو راته دنيا له يوې نرۍ پردې دباندې ښکارېدله. د ماشومتوب په څېر مې هر څه روښانه نه ليدل. ان د مور څېره مې هم له يوې نرۍ پردې دباندې ليدله، کټ مټ لکه په خوب کې د پرېښتې په څېر خو له هغې يو څه روښانه.

په مني کې به چې کله د ونو وچې او زېړې پاڼې په پارکونو کې رالويدلې وې او ما به په بوټانو وهلې نو د شغ شغ او خرپ خرپ غږ يې ما ښه اوريدلی شو خو د هغوی شاوخوا ته شيندل مې هم له نرۍ پردې دباندې ليدل، داسې لکه ماشومان چې د غوړيدلو ګلانو له سرونو د زېړو پتنګانو سيل پسې واخلي او يوه د نيلي جامو پېغله يې د کړکۍ له نرۍ پردې ننداره کوي.

په خيالونو کې مې د تصويرونو په البومونو خاورې پنډې شوې وې خو يوازې يو تصوير چې ما به تل ورته کتل همداسې تازه پاتې و، ان مروړل شوی هم نه و، هسې هم د خيال کمال همدا وي چې تصويرونه نه مروړي.

زه له ظاهري دنيا دومره لېرې شوی وم چې که چا به راسره جګړه کوله نو چوپ به وم، بيا به ولاړم. ځانته به کېناستم او په خيال کې به مې له هغه شخص سره جګړه وکړه، دومره خبرې او ملامتيا به مې پرې وويله چې ايله به مې زړه سوړ شو. وښکي به مې وغوړيدل او د بريا احساس به مې وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ترهیدلې هوسۍ داسې چم راباندې کړی و چې د چم ګاونډ له ښې ښادۍ یې ویستلی وم.
په کوچنیوالي کې مې یوه لنډۍ اوریدلې وه چې د وروستۍ مسرې وروستۍ برخه یې داسې ده: سودایي به شې مئینه! هغه وخت ما فکر کاوه چې دا به هغه سوداګر ښیي کوم چې کلي ته راځي او سودا یې په شا اړولې وي خو زه اوس د سودایي په مانا پوهیدلی وم، ځکه ما احساس کړې وه چې سودایي شوی یم.

*****

هر کال به چې څومره د منې په ونو خپلې پاڼې زېړېدلې تر هغې زیات به زما رنګ زېړ شوی و، د زېړې ښکلا په مریدۍ کې دومره ډوب شوی وم چې د ژمي د سهار د ۳۷:۱۰دقیقو له لمر او د اوړي د مازدیګر د شپږو بجو له لمر څخه هم زیات زېړ وم، دومره زېړ شوی وم چې پر زېړ لمر مئین شفق هم نېږدې نه راتللو.
هغه منې چې لا نور هم زېړ او زېښلی شوم نو ان زېړو ګلونو هم نشول کولی چې له خپل ډنډوغرو سرونه راهسک کړي او خپله زېړه ښکلا تماشې ته وړاندې کړي، په بازار کې به پیغلو یوې بلې ته ویل:هغه ته وګوره! تک زېړ! په جومات کې به سپین ږیرو ویل: د ده زېړی دی!
کله چې دا خبرې د کلي هغو ماشومانو چې تازه یې لمنځونه نیولي وو او په جومات کې به په ملا پسې ښکته پورته غورځېدل زما د مور تر غوږونو ورسولې نو په اندېښنه لاس تر زنې شوه، یو چا ورته وویل چې د اندرابۍ په کوځه کې یو پاړوګر د زېړي دم کوي، په سبا یې هلته بوتلم، د پاړوګر یوه سترګه تکه سپینه اوښتې وه، پخپل زاړه، ختین او په لوګو تور دوکان کې ناست و، پاس یې په رېونو د چمبو غونډې شیان ایښي وو، د نصواري جامو یوه کوچنۍ هلک چې خپل لستوڼي یې په پوزه راکش کړ ویې ویل: په دې کې یې پخوا ماران ساتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په يوه سترګه رانده پاړوګر په کوچنۍ نکلي کاسه کې له زاړه منګي د شړشمو تېل راوايستل، تر څنګ له انبار شوو شنو وښو يې لړ څه راواخيستل. نکلي کاسه يې زما سپېړمو ته نېږدې ونيوله او واښه يې پکې تاو راتاو کړل. د تېلو سوړ بوی وخوت او د شنو وښو بوی ورسره ګډ شو، بې خونده و.

پاړوګر راته ناپوهه وايسېدلو، ان خپل ماران هم ترې تښتېدلي وو. هلته هر څه بدرنګ وو خو يوازې دوه شيان ښايسته وو؛ د قران هغه ټکي چې پاړوګر په وار وار ويل او زما تر څنګ ناسته اندېښمنه مور.

د کابل د سيند تر څنګ چې يوازې د يوې ويالې اوبه پکې بهېدلې او شاخوا يې دنګ واښه ولاړ وو د زېړ جومات منارې تر اسمانه دنګې وې. د هغې تر څنګ د نيلي زيارت مخې ته په شمار لس يوولس مکرجن ملنګان ناست وو چې غټې غټې تسبې يې غاړو ته اچولې وې او په سترګو کې يې سلايي دومره کش کړي وو چې تر کونجونو يې د رانجو لکې وتلې وې.

د غره په ډډه کې د ختلي دېوال په سرونو کوچني کوچني سرې ښکارېدل چې اخوا ديخوا ګرځېدل. کله چې د ګونګټ غونډې په تور موټر کې سپاره شوو نو کلينډر يې وويل: د دېوال په سر هغه کوچني سرې فراريان دي چې په چاقوګانو يې خلک په پسته خېټه کې وهلي دي او په توپانچو يې خلک ويشتلي دي نو ځکه خو اوس د سپاهيانو له ويرې لاندې نشي راښکته کېدلی. له ګونګټ څخه يوه ښکته کېدونکي سړي ويل: د سپاهيانو په پښو کې دمه نشته. دوی غرونو ته نشي ختلی، د ټوپکو تورې شپېلۍ يې تل سرې وي.

دوه اونۍ وروسته زه پوهېدلم چې د شړشمو له تيلو په ډکه کاسه کې خوځېدونکي واښه زېړ شوي دي خو زما رنګ همداسې زېړ پاتې و. دارو بې اثره شوي وو او د طبيبانو دروغجنې خبرې رسوا شوې وې. له هغې وروسته به هر طبيب خپله خوله او پوزه پټول ځکه چې خلکو ته يې خپل مخونه نشول ښودلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ترهیدلې هوسۍ داسې چم راباندې کړی و چې د چم گاونډ له ښې ښادۍ بې ویستلی وم.

په کوچنیوالي کې مې یوه لنډۍ اوریدلې وه چې د وروستۍ مسرې وروستۍ برخه یې داسې ده: سودايي به شي مئینه! هغه وخت ما فکر کاوه چې دا به هغه سوداګر ښيي کوم چې کلي ته راځي او سودا یې په شا اړولې وي خو زه اوس د سودايي په مانا پوهیدلی وم، ځکه ما احساس کړې وه چې سودايي شوی یم.

*****

هر کال به چې خومره د مني په ونو خپلې پاڼې زېړیدلې تر هغې زیات به زما رنګ زېړ شوی و، د زېړې ښکلا په مریدۍ کې دومره ډوب شوی وم چې د ژمي د سهار د ۳۷:۱۰دقیقو له لمر او د اوړي د مازدیګر د شپږو بجو له لمر څخه هم زیات زېړ وم، دومره زېړ شوی وم چې پر زېړ لمر مئین شفق هم نېږدې نه راتللو. هغه مني چې لا نور هم زېړ او زېبنلی شوم نو ان زېړو ګلونو هم نشول کولی چې له خپل ډنډوغرو سرونه راهسک کړي او خپله زېړه ښکلا تماشې ته وړاندې کړي، په بازار کې به پېغلو یوې بلې ته ویل:هغه ته وګوره! تک زېړ! په جومات کې به سپین ږیرو ویل: د ده زېړی دی!

کله چې دا خبرې د کلي هغو ماشومانو چې تازه یې لمنځونه نیولي وو او په جومات کې به په ملا پسې ښکته پورته غورځېدل زما د مور تر غوږونو ورسولې نو په اندېښنه لاس تر زنې شوه، یو چا ورته وویل چې د اندرابۍ په کوځه کې یو پاړوګر د زېړي دم کوي، په سبا یې هلته بوتلم، د پاړوګر یوه سترګه تکه سپینه اوښتې وه، پخپل زاړه، ختین او په لوګو تور دوکان کې ناست و، پاس یې په رپونو د چمبو غونډې شیان ایښي وو، د نصواري جامو یوه کوچنۍ هلک چې خپل لستوڼي یې په پوزه راکش کړ ویې ویل: په دې کې یې ښخوا ماران ساتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په يوه سترګه رانده پاړوګر په کوچنۍ نکلي کاسه کې له زاړه منګي د شړشمو تېل راوايستل، تر څنګ له انبار شوو شنو وښو يې لږ څه راواخيستل، نکلي کاسه يې زما سپېړمو ته نېږدې ونيوله او واښه يې پکې تاو راتاو کړل، د تېلو سوړ بوی وخوت او د شنو وښو بوی ورسره ګډ شو، بې خونده و.

پاړوګر راته ناپوهه وايسيدلو، ان خپل ماران هم ترې تښتيدلي وو، هلته هر څه بدرنګ وو خو يوازې دوه شيان ښايسته وو؛ د قران هغه ټکي چې پاړوګر په وار وار ويل او زما تر څنګ ناسته اندېښمنه مور.

د کابل د سيند تر څنګ چې يوازې د يوې ويالې اوبه پکې بهيدلې او شاخوا يې دنګ واښه ولاړ وو د زېړ جومات منارې تر اسمانه دنګې وې، د هغې تر څنګ د نيلي زيارت مخې ته په شمار لس يوولس مکرجن ملنګان ناست وو چې غټې غټې تسبې يې غاړو ته اچولې وې او په سترګو کې يې سلايي دومره کش کړې وو چې تر کونجونو يې د رانجو لکې وتلې وې.

د غره په ډډه کې د ختلي دېوال په سرونو کوچني کوچني سرې ښکاريدل چې اخوا ديخوا ګرځيدل. کله چې د ګونګټ غوندې په تور موټر کې سپاره شوو نو کلينډر يې وويل: د دېوال په سر هغه کوچني سرې فراريان دي چې په چاقوګانو يې خلک په پسته خيټه کې وهلي دي او په توپانچو يې خلک ويشتلي دي نو څکه خو اوس د سپاهيانو له ويرې لاندې نشي راښکته کېدلی، له ګونګټ څخه يوه ښکته کيدونکي سړي ويل: د سپاهيانو په پښو کې دمه نشته، دوی غرونو ته نشي ختلی، د ټوپکو تورې شپېلۍ يې تل سرې وي.

دوه اونۍ وروسته زه پوهېدلم چې د شړشمو له تيلو په ډکه کاسه کې خوځېدونکي واښه زېړ شوي دي خو زما رنګ همداسې زېړ پاتې و، دارو بې اثره شوي وو او د طبيبانو دروغجنې خبرې رسوا شوې وې، له هغې وروسته به هر طبيب خپله خوله او پوزه پټول څکه چې خلکو ته يې خپل مخونه نښول ښودلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو خلک لا هم ساده ګان وو او د ډاکټرانو پر هغو کاغذونو یې باور کاوه چې د خپلې بې وسۍ اظهار به یې په خو کرښو کې د دوه درې پاکټه ګولیو او یو شربت په لیکلو کولو، خو زه اوس هوښیار شوی وم، زه په رموزو پوهېدلم او زما د باطن سترګې خلاصې شوې وې، زما ظاهري دوکه کېدونکې نظر چې پر زېږ ښایست دوکه شوی و، د ترهېدلې هوسۍ په ښکرو کې له نظره پناه شوی و، زه نور نه دوکه کېدلم نو ځکه خو طبیبانو هم نشول کولی چې ما دوکه کړي.
زه پوهېدلم چې زما زېړی نه و، خو نه مې شول کولی مور ته مې داسې ووایم، ځکه که هغه زما په اصلي راز خبره شوې وای نو ښایي زړه یې دریدلی وای او که د هغې زړه دریدلی وای نو هماغه دم به زه هم نسکور شوی او دم ختلی وای، ځکه چې هغه مهال به هم کړکۍ تشه وای او هم به د هغې د زړه سترګې پټې شوې وای، ان دومره څوک به هم نه وای چې زما له تندي د مینې توده مچکه واخلي، په سر لاس راته تېر کړي او ووایي: په خدای مې سپارلی یې.
په هغو ورځو کې د خیالاتو دومره زورور هجوم راباندې راغلی و لکه په سپرلي کې د شنو کوترو سیلونه، خو کوم ښکاري نه و چې د ټوپک ډزې یې پرې کړې وای.
پخوا چې زه په کلي کې وم نو کله به چې د ژمي سړو شپو وروستۍ سلګۍ وهلې او دښتو به د سپرلي ګلونه زېږول ناڅاپه به د غرونو په سرونو داسې واورې وشوې لکه کوم ماته خوړلی لښکر چې خپل وروستی خواک راټول کړي او په پوره زور د شپې پرمهال وروستي شواخون راوړي، دې ناڅاپي حملې به د غره شنې کوترې کلیو او د غنمو پټیو ته راماتې کړې، د سپرلي یخو څاڅکو به د څمکې تېر نمجن کړی و چې شنې کوترې به پرې ښکته کېدلې او پورته کېدلې، د کلیوالو دوه نلیزو چره دارو ټوپکو به وار په وار خولې اسمانونو ته پورته کولې او تنګ خړپ به یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پيل و. خلکو به ويل چې د شنو کوترو په سيلونو کې پېريان هم سمې ته راښکته کيږي نو ځکه خو به د چره دارو په ډزو يو نيم پيرى هم لګېدلو.
يا هم زما د خيالاتو شور او هجوم داسې و لکه د سمندر پر غاړه د ګړنګ په تياره غار باندې چې ماښام مهال د ماښام ځکالي بيروبار جوړ کړي چې ان د سړي سترګې ورسره تورې شي، د خيالونو دا اوږده لړى راته بې مانا ښکاربدله داسې لکه د ګډوډو خوبونو بې مانا لړى، هغه وخت زه نه پوهېدلم چې ممکنه ده د خيالاتو په دې توپان کې الماسک هم وي، هغه وخت به مې زياتره د سترګو کونجونو اوښکې کولې او د سوي احساس به يې کاوه، نه مې شول کولى چې چا ته نبغ وګورم، هسې خو هم ما خپل ظاهري ليد له لاسه ورکړى و خو غوښتل مې چې سترګې مې سړې شي، غوښتل مې هغه همت پيدا کړم چې که کلي ته ولاړ شم نو خپلې ترهيدلې هوسۍ ته د لمر خاته له نفل ځخه د سلام ګرځولو پر مهال يو ځل بيا هم وګورم خو ايا دا کار ما کولى شو؟ ايا دا زما له وسه پوره و؟ هغه وخت زه ډېر ځواکمن وم چې ما به هر سهار کولى شول هغې ته وګورم خو اوس به مې بانه تل درانه وو، ما غوښتل چې په ساړه ژمي کې سترګو ته سړې اوبه واچوم، خو ناځاپه به ظالم نا اشنا مخاطب حاضر شو او وبه يې ويل: داسې مه کوه! هسې نه سترګې دې دومره يخې شي چې د يخ ګاټي ترې جوړ شي. سپين او تور يې سره ګډ شي او کاږه واږه ترکونه پکې وشي. ايا دا ممکنه وه چې له سترګو دې د کنګل ګاټي جوړ شي؟ ما ليدلي وو چې کله به مو په کلي کې د لوى اختر لپاره له کليوالو سره په شريکه غويي واخيستلو او قرباني به شو نو سر به يې په غټ دېګ کې په اور باندې شو خو چې کله به پوخ شو د غويي سترګې به لا هم رډې رډې ختلې. يوازې به يې پر مخ يوه خړه پرده راغلې وه، خو زه پوهيدم چې زما او د غويي سترګې توپير لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله خو اوس هم فکر وکړم چې کیدای شي زموږ د ژوند پېښې او یادونه په دښته کې د اوښانو د ورک کاروان په څېر په نامالوم لوري روان وي، ما ته خو دا سوچ راځي، لکه څنګه چې هغه پېښې لا هم زما په خیال کې ژوندی دي نو کیدای شي د اسمان په نامالومو منزلونو کې هم همداسې ژوندی وي او زما مساپره اروا هماغسې درد ګالي، ښايي موږ هم د شعرونو غونډې وو چې خپل غمونه مو تل په سر وي او هیڅکله یې هم له سره نه غورځوو خو توپیر یې بوازې دومره دی چې موږ د هماغې شپې سره د تل لپاره د اسمان د نامالومو منزلونو په لوري روانیږو. ما فکر کاوه چې زموږ پرون په پرون کې لا هم نن دی، لا یې هم هره شپه پر خپل ځای ولاړه ده داسې لکه چې نه پناه کیدونکې وي خو یوازې د اسمان نامالوم منزلونه یې زموږ له سترګو پناه کوي.

هغه ورځ لا هم شته چې د غره د ډډې د دېوال په ښکتني ډډ کې غځیدلي سړک باندې د ګونګټ غونډې موټر روان و، موږ یې په خپله خېټه کې د څه وخت لپاره ساتلي وو او غوښتل یې چې له یوه منزل مزل وروسته مو بېرته له خیټې راوباسي، دا بدرنګ ګونګټان تل غواړي د یونس علیه السلام د کب په څېر پېښې وکړي، دوی او له ریا ډک هغه زاهدان کټ مټ سره ورته دي چې د نبیانو غونډې د پرهېزګارۍ پېښې کوي، خلک همورباندې تېروتلي دي او هغوی چې رښتیا هم د زهد او تقوا خاوندان دي د دوی په تورو سیورو کې د خلکو له ناپوهه سترګو پناه دي. زه ان هغه وخت پوهېدلم چې د ریاکارو زاهدانو خویونه هم خراب دي. خو زما مور هم فکر کاوه چې دوی د پرېښتو په څېر دي او څکه د پرېښتو په څېر اسمان ته نه الوځي چې غواړي د خدای د مخلوق خدمت وکړي.

هغه ورځ چې موږ د ګونګټ له خیټې رابهر شوو نو د سرپټو زړو کوڅو له منځه تېر شوو، د لرګي خړې دروازې ته ودریدلو. لړزانده لاس مې وړاندې کړ، په دروازه راځړیدلی زنځیر مې ونیولو او درې څلور ځلې مې وشرنګاوه، کوچنی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشوم چې نيلي خولۍ يې په سر وه راووت، سترګې يې راپورته او خوله يې جينګه کړه، زه او مور مې دواړه په وره دننه شوو، د سرو خښتو کوټو ته لا پلستر نه و ورکړل شوی خو چې کله يې دالان ته ننوتلو نو پر پلستر سربېره يې زېړچک رنګ هم ورکړی و، ماشوم يوې کوټې ته بوتلو، په سره قالينه سرې توشکې چاپېره هوارې وې، يو دنګ سړی چې اوږده تکه سپينه ږيره يې وه او سپين پټکی يې په سر کړی و ناست و او تسبې يې اړولې.

زما د مور هيله منو سترګو پوه کړی و چې مور څه غواړو، زه پوهېدلم چې دا سړی د پرېښتې غوندې پرهېزګار نه دی، ما يې هغه کرغېړن تور سيوری ليدلو چې له ما سره د ليونۍ مينې له امله مې د مور له سترګو پناه و، سړي قلم راواخيست او د ډاکټرانو په خبر يې د خپلې بې وسۍ اقرار پرې ليکلو، خو توپير يې يوازې دومره و چې څو پاکټه ګولۍ يې نه راکولې، بلکه يوازې يې کاغذ تاو راتاو کړ او ويې ويل: دا تاويذ په اوو شنو جامو کې تاو کړئ، د څرمنې پوښ ته يې واچوئ او د دې هلک په ښۍ مټ يې راوځړوئ!

د مور په سترګو کې مې د هغې له زړه راټوکېدلې د هيله منو غوټيو انځور د هغې په اوبلنو سترګو کې وليدلو، هغه وخت په هغه تصوير کې دومره ډوب شوم چې ما دا هم ونه ليدل چې هغې رياکار او د دنيا د مال بندي ملا ته يې څه دباندې پنځه زره د افغانيو سره نوټونه مخې ته کېښودل. ښه وه چې هغه انځور مې په تصور کې نه و پاتې کنه د هغه بدرنګ سيوري د خاوند مکارې موسکا به مې د ذهن د تابلوګانو نندارتون بدرنګه کړی وای.

اوس نو راته بل بار هم زيات شوی و؛ د ګډوډو خيالونو، پرېشانه فکرونو او دلي غمونو تر څنګ ضرور وه چې په اوو شنو جامو او د څرمنې په پوښ کې تاو شوی تاويذ هم پر مټ وګرځوم.

*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک وايي چې ليونيان بې دردہ او بې درکه دي، دوی ځانونه هوښياران بولي خو له دې نه دي خبر چې ليونيان له ډېر هوښياری ليوني شوي دي، البته يو شرط شته؛ هغه دا چې که هوښيارتيا د زړه د سترګو له خلاصيدلو سره مله وي او يا هم له دې سره مله وي چې دنيا له نورو ځخه په ځرګند توپير وليدلی شي. زه په رښتيا هم ليونی شوی وم ځکه چې ليوني ته مې هوښيار ويل او بله دا چې که ليونی هوښيار شي او زه ليونی نو زه هم هوښيار شوم او ځوک چې ځان هوښيار بولي نو هغه هم ليونی شو. دا خبره به زموږ د کلي په جومات کې هغه مهال سپينږيرو کوله چې روژه به په ژمي کې راتله او ټول کليوال به د جومات له ګردې بخاری راتاو وو. زما تره به ما ته ويل چې دا بخاري له تا ځخه مشره ده نو ځکه خو به زنګونه هم پرې نښتي وو. زما سره پوښتنه پيدا شوې وه چې زنګ ولې په اوسپنه پورې نښلي خو چې کله په ښوونځي کې وم نو يوه ورځ زموږ د ساينس ښوونکي وويل: اوسپنه هغه وخت زنګ نيسي چې لمده شي، دغې خبرې د دې پر ځای چې ډاډ راکړي لا يې هم حيران کړم ځکه اوبه هم کولی شي چې يو ځيز خيرن کړي! آه ځومره دوه مخې دنيا ده، موږ چې خيرن شو نو په اوبو ځانونه مينځو چې پاک شو خو چې پاکې اوسپنې ته اوبه ورسيږي نو زنګ ونيسي او خيرنه شي؟

دنيا ټوله له داسې معماوو ډکه وه خو چې کله زما د ظاهر سترګې د ترهيدلی هوسی د زيړ حسن شغلو ړندې کړې او د زړه سترګې مې ورو ورو خلاصې شوې نو دا معماوې لا هم راته ډېرې شوې، ځکه چې ما دنيا د خلکو په سترګو نه ليدله، ما هغه ځه ليدل چې خلکو نه ليدل او ما هغه ځه نه ليدل چې خلکو ليدل! خو هغه وخت هم زه ليونی وم ځکه ما له خلکو ګيله کوله چې ولې زما پر خوږو او درودنو نه دي خبر؟ ولې ما ته ډاډينه نه راکوي؟ ولې زما په غم کې ځانونه نه شريکوي؟ يوازې يو ځوک وو چې زما د درد احساس يې کولی شو. هغه هم زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور وه خو ما غوښتل چې ټول خلک دې زما د مور غوندې ما ته ډاډینه راکړي، هغه وخت زما خویونه ربښتیا هم ماشومانو ته ورته شوي وو، زه ښه پوهېدلم چې د بازار دخلکو خویونه هم خراب شوي دي، خو بیا مې هم غوښتل چې ما ته مینه راکړي او دا په ربښتیا هم څرګند لیونتوب و، د ښار د خلکو زړونه پر هغه بوډۍ هم نه سوځیدل چې د کابل ښار په ده افغانانو کې به د زېرزمینیو په زینه کې ناسته وه، مخې ته به یې خولی غوړولې وه او له ښاریانو یې غوښتل چې په خولۍ کې یې د وچې ډوډۍ اخیستلو لپاره د افغانیو نوټونه واچوي، هغه وخت به چې دا بوډۍ ما لیدله نو فکر به مې کاوه چې زما نیا په داسې له بې وسۍ او بېوزلۍ څخه ډک حالت کې ناسته ده، که زما د نیا ویښتان مو یو څه جړ کړي وای او جامې یې خیرنې شوې وای نو د هماغې بوډۍ د خور په څېر به ښکارېدلې وای، ان زموږ د ګاونډۍ نیلي سترګې نجلۍ نیا هم همداسې ښکارېدله او زموږ بلاک ته د مخامخ خیرنو لاسونو والا دوکاندار نیا هم همداسې وه، ښایي هغه وخت زما عواطفو دومره طغیان کړی و چې د نړۍ ټولې بوډۍ د زېرزمینیو پر زینو د ناستې بوډۍ غوندې راته ښکارېدلې. ما فکر کاوه چې د ټولو ښاریانو عواطفو په ما کې حلول کړی دی او دوی ټول ترې بې برخې شوي دي، ما فکر کاوه چې د ټولو زړونو نرموالی زما زړه ته راګډ شوی دی او د نورو زړونه کلک شوي دي، داسې لکه د ختو نانځکې چې وچې کلکې شي. لکه څرنګه چې د ختو نانځکې بدرنګې وي او سپېرې خاورې یې له مخونو بادیږي همداسې د ښاریانو زړونه هم سپېره وو او له مخونو یې خاورې بادیدلې، دومره سپېره چې ان د زېرزمینیو د زینو پر سر له ناستې سپین سرې څخه چې خولۍ یې د دوی په پښو کې غوړولې وه هسک سرونه تېریدل، ښایي د دوی په سرونو کې د کومې لویې فتحې نشه ګرځېدله خو ما لیدل چې دوی ټولو ماته خوړلې وه، دوی سخته ماته خوړلې وه او د ژوند په سرګردان ډګر کې یې د عاطفې له سپرو په نامالوم لوري لالهانده

(c) ketabton.com: The Digital Library

منډې وهلې نو څکه خو دوی نه هغه بوډۍ لیدله، نه یې د هغې څولۍ او نه یې هم زما احساسات او عواطف درک کولی شول، دوی زما د غټې سترګې هوسی سره یو شباهت درلود؛ هغه دا چې دوی هم په نامالوم لوري منډې وهلې او هغې هم، خو توپیر یې دا و چې سپین سرې سوالګرې له دوی څخه کرکه کوله. له دوی څخه یې ګیله کېدله او د هر یوه پر تېریدلو یې د زړه نازک محل داسې ورانیدلو لکه زلزله چې د نړۍ هسکې ماڼۍ ورانې کړي خو ما له خپلې هوسی سره مینه کړې وه او د هغې هر یاد زما د ژوند ستنې لړزولې وې، د هغې د عشق بوټي زما د زړه وینې غوښتلې او ما په همدې وینو ودان ساتلی و. د سپین سرې بوډۍ د نهیلۍ تصویر به ما د زرنګار په پارک کې د ودان جومات له تصویر سره یو ځای د خپل شعور ژورو ته لېږلو، زه او بوډۍ سوالګره ډېر سره ورته وو، د هغې غرور لوټل شوی و او زما هوښ! د هغې له شرمېدونکو کتلو سره د څو افغانیو د غوښتنې غږ به په ورځ کې څو ځله د جومات له اذان سره یو ځای د اسمانونو په لور پورته کېدلو، زه وېرېدلم چې خدای به دا غږ واوري، دنیا به په بل مخ واړوي او هر څه به نسکور کړي! خو داسې نه وه خدای نه د ښاریانو په څېر و، نه د موټروانانو او نه هم د دوکاندارانو... ان د کلیوالو په څېر هم نه و، خدای یو بېل ذات و، زه پوهېدلم چې دا غږ یې اوریدلو، د هغه د عرش ستنې یې لړزولې او کولی یې شول چې د غضب سمندر یې په خوښ راشي خو د خپلو بې پروا، مغرورو او خرابو خویونو خاوندانو بنده ګانو پر حال یې رحم کاوه، دا رښتیا هم خدایي حوصله وه!

ضرور خدای د دوی ماته خوړلی حال لیدلو چې د ژوند پر ډګر د سپېڅلو عواطفو د لښکرو څخه په هره خوا تښتیدل او د دوی په حال یې رحم کړی و.

خو زما حال له ټولې دنیا سره توپیر درلود، دې حالت لا درد راکاوه، کله به مې چې په هېنداره کې ځان ته وکتل نو رنګ مې له زېړیدلو د توریدلو په لور روان

(c) ketabton.com: The Digital Library

و او د سترګو کونجونه مې ګونځې شوي وو، زه پوهېدلی وم چې په کمو ورځو کې د کلونو مزل کوم او د کلیوالو ښځو له حساب سره مې اختلاف کړی دی، د دوی په حساب زه د دنیا د نورو وګړو غوندې وم خو زما د سترګو کونجونو ښودله چې د دوی حساب غلط دی، ما له دنیا څخه دومره بغاوت کړی و چې د حساب علم مې پوره غلط ورته ثابت کړی و! اوس نو اړتیا وه چې زما لپاره د میاشتو او کلونو بېل حساب کتاب رامنځته شي، خو هیڅوک تر اوسه په دې نه وو پوهېدلي، ما هم نه غوښتل چې څوک پرې پوه شي ځکه فلسفیان خو تر اوسه د طبیعت په رازونو کې د کوچنیو معماوو حل ته نه وو رسېدلي نو بیا به یې زما دې بغاوت ته څرنګه د حل لاره پیدا کولی؟ ځکه خو یې ما د ځان لپاره د حل لنډه لاره پیدا کړې وه هغه دا چې کله به د هنداره تر مخ تېریدلم نو مخ به مې بل لوري ته اړولو او کوښښ مې کاوه چې ځان د دنیا د نورو خلکو په حساب محاسبه کړم، خو دا ښکاره بې انصافي وه، ډېره لویه بې انصافي. ما ته د زېړ حسن غټې سترګې هوسی څه څه نه وو راپېښ کړي؟ پر ما ډېره لویه کانه شوې وه، داسې کانه چې مرګ یې پر وړاندې ډېر کوچنی و، ما به په ځینو فلمونو کې لیدل چې د فلم د نجلۍ او یا هلک زړه ته به غم ورسېدلو نو له ژونده به زړه توری شو، په پای کې به یې لنډه فیصله وکړه؛ له ژوند سره دښمني او خپل ژوند ته خاتمه ورکول! ما ته د هغوی په دغه ډرامه خندا راتله، کله کله خو به مې د خندا غړ پورته شو، دومره به پورته شو چې د خاموشۍ شپې د چوپتیا ګوهر به یې دړې وړې کړ او زما د کوټې د کړکۍ هاخوا ته ویده روږدې پېشو به له خوبه راویښه شوه او په تیاره کې به یې په شنو ځلیدونکو سترګو زما په لوري کتل. ما مرګ له دې ډېر ښکته بللو چې زما د معما حل دې شي، مرګ داسې پدیده نه وه چې ما وژغورلی شي، زه اوس په یوه بې پایه سمندر کې لالهانده وم او لاس پښې مې وهل خو زه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېدلم چې زما سیک به له ما سره ترڅو ملګرتیا وکړي او زه په دې هم نه پوهېدلم چې دا بې سره او بې پایه سمندر کوم ساحل هم لري او کنه؟
هغه وخت به ما ته د خوږې مور هغه سبقونه رایادیدل چې په ماشومتوب کې یې راته ویلي وو، د دې هره خبره یو سبق و چې ما اوریدلي وو، د هېرې شراب مې ورکړي وو او د تحت الشعور په تیارو خاګانو کې مې اچولي وو.
زه له کوچنیتوبه همداسې یم، هوایي!
زما د دردونو زلزلو د تحت الشعور د خاګانو کمرونه نړولي وو او له شوره یې د هغو ویدو سبقونو څخه د یوه یوه نشه تښتیدله او د اوریلکو په څېر مې د تصور پر تیاره افق ځلېدل او هغه تابلوګانې یې انځورولې چې د وخت په ششنیدونکو آسونو سپرو ځواکونو یې ریښتیني تجسمونه لوټلي وو، او ښایي د کایناتو په دښته کې یې په نامالومو منزلونو کې پراوونه اچول.
کله چې زما رنګ د زېړ حسن په لمبو تور اوښتی او وریتیدلو نو د مور هغه راکړی سبق مې یاد شو چې یو ماښام یې راته پر لویدیځ افق دوه ستوري ښودلي وو او ویل یې چې دا لیلا او مجنون دي، دوی سپېڅلې مینه کړې وه او خدای ترې دوه روښانه ستوري جوړ کړل!
خو کله چې ښوونځي ته ولاړم نو ښوونکي وویل چې ستوري او سپوږمی په فضا کې لالهانده دي او د یوه نامالوم منزل په لوري روان دي!
دې سبقونو زه اوس په دې باوري کړی وم چې هغه ستوري په رښتیا هم لیلا او مجنون دي او فضا هم هغه بې سره او بې پایه سمندر دی چې زه پکې سرګردانه لاس او پښې وهم، ښایي زه هم د غټې سترګې هوسی سپېڅلی عاشق وم او خدای راڅخه د اسمان ستوری جوړ کړی وي، زه اوس پوهېدلم چې د ستورو ژوند څومره له لالهاندی او دردونو ډک دی، آه! په ټولو کایناتو کې هیڅ ارام نه و!

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه هغه مهال د سکون په لټه کې وم، د داسې سکون په لټه کې چې هر ډول شور خاموش کړي، څکه خو مې اړتیا درلوده چې ویې لټوم خو ښايي زه تر اوسه هغې درجې ته نه وم رسېدلی، که هغه وخت له کوم صوفي سره مخ شوی وای نو ممکنه ده د سکون لاره یې راته ښودلې وای خو چې زه اوس پرتلنه کوم نو د مولوي د سماع ډګر زما د عواطفو د ډګر په منځ کې داسې ښکارېدلو لکه زما د زړه حسن غټه سترګې هوسی پر مخ د رنجو خال، له همدې امله خو مې هغه مهال د فزیکدانانو دا نظریه منلې وه چې ویل یې ادیان دروغجن دي او په خپلو خوږو خبرو خلک تېرباسي څکه چې د مادې د ظاهري ځانګړنو له مخې دا نه ده ممکنه چې سمندر دې په پیاله کې ځای کړل شي. دا څومره لوی ثبوت و، ما غوښتل چې پخپله کوټه کې د انشتاین ببرسری انځور وځړوم، خو ما داسې ونه کړل څکه زما لپاره ښايې د انشتاین انځور کوم مفهوم نه درلود. خو یوازې یو انځور و چې زما لپاره یې ډېره ژوره مانا درلودله او د ژوند د کوټې پر ټولو دېوالونو مې راځړېدلو. یا مې هم شاید څکه د انشتاین انځور د کوټې پر دېوال نه و ځړولی چې د ملا صاحب هغې خبرې وېرولی وم چې ویل یې د تصویرونو ویستل ناروا دي او دوزخ ته د تللو سبب کېدلی شي، ده ویل چې د دوزخ اور له نورو ټولو اورونو ډېر تاوجن دی، ما چې د خپل زړه له اخیستي اوره دومره کړاو ګاللی و نو څنګه مې کولی شول چې له دې هم سخت اور ته زړه ښه کړم، هغه هم د یوه ببر سري بوډا د تصویر لپاره چې په غټو بریتونو کې یې پاسنۍ شونډه نه ښکارېدله. ما هغه وخت هم خپل مذهب ساتلی و او له سجدو مې هماغسې خوند اخیست لکه څرنګه چې په کلي کې و.

*****

هغه مهال چې په کلي کې وم او سهار مهال به مې د نفل څخه په سلام اړولو هغه لیدله نو د خوندونو بازار به ولګیدلو او دومره ارزاني به یې وه چې د ټولې دنیا خوندونه به ما د سترګو د دوو سکو په دیدن واخیستل، په هغو ورځو کې ما هم د زهد په لور مخه کړې وه او له ملایکو سره مې پخه ملګرتیا وه تر دې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅکله هم د سجدو پوروړی نه وم او د دومره سجدو خاوند وم چې احساسوله
مې په جنتونو کې مې لویه پاچاهي ده.
فکر کوم د ماشومتوب پاچاهي به هم د جنتونو د پاچاهۍ به شان وي، آه
ماشومتوب، د ماشومتوب ملګرتیا څومره سپېڅلې وي، زما هغه وختونه هم
یادېږي چې زه به غټې سترګې هوسی ته مخامخ ناست وم، هغې به خوږې کیسې
کولې او زه به ورته غوږ وم، په ماشومتوب کې به یې ډېرې کیسې کولې خو چې
کله پېغلوټې شوه او د حیا څادر یې په سر خور شو نو بیا به یې ما یوازې د سهار
نفل لیدلو او د هغې د خوږو کیسو شکرې به ډېرې په ندرت وریدلې. هغه وخت
زما زړه داسې و لکه د للمې خمکه چې د عشق سپیلني پکې له تندې وچ شوي
او زېړ اوښتي وي خو کله به چې د هغې خوږې شونډې وریېدې او د تاندو مریو
تارونه به یې وخوځېدل نو زما د سینې اسمان به کړهار ګډ کړ او د خوندونو توند
باران به ووریدلو چې د خواږه احساس باد به زما د زړه د للمې په تتر کې نوي
تېږونه جوړ کړل او د عشق نورو تنکیو سپیلنیو به سرونه راهسک کړل...
په هغه کال بیا هم په کابل کې د غره د ډډې د دېوال سر واورې سپین کړی و خو
تور ډډونه یې لا هم په دې اند وو چې د دنیا په دې بدلېدونکې ماحول کې به لا
هم وچلیږي او د توپانونو پر وړاندې به دنګ ودریږي خو دا دېوال هم د زمانې
د ظاهر بینې سره ظاهر بین شوی و، څکه چې اوس د توپانونو لوری بدل شوی
و او داسې توپانونه راتلل چې که دېوالونه تر اسمانه هم دنګ شوي وای بیا یې
هم مخه نشوه نیولی، واورې هم غوښتل چې د غره د ډډې دېوال ته دا سبق ورزده
کړي خو دېوال خپله پخوانی سرکشي ساتلې وه او هغه یادونه یې لا هم په زړه
کې تازه وو چې تر شا به یې کابل شاهانو پناه اخیستله.
دا ژمی د نورو په پرتله ډېر سوړ و، خلک حیران وو او د دومره ساړه په سبب نه
پوهیدل، وهم پرستو به ویل چې دا ساړه له څان سره ښه زېري نه لري او بد خبرونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې راوړي دي خو هيڅا ته هم پته نه وه چې دا بد خبرونه کوم وو، ښايي دوی ته ځکه هغه ساړه د بد زيري راوړونکی ښکارېدلو چې به خوبونو کې د تورو لوګيو بد تعبير ته قايل وو. فکر کوم دوی د اسمايي غره ته ختلي وو او د کابل ښار د کورونو له بامونو يې راوتونکي تور لوګي ليدل چې د اسمان په لور يې الوت کاوه او داسې ښکارېدله چې تا به وې تورو ښامارانو وزرونه کړي دي. زما په فکر خلکو کوښښ کاوه چې ځانونو ته د راهبانو القاب ورکړي نو ځکه خو د تورو لوګيو د تماشې لپاره د اسمايي غره ته ختل. دوی ځکه نه وژل کېدل چې په ژمې کې د اسمايي او شېر دروازې د غرونو په سرونو هغه فراري مجرمان د ډېر ساړه له امله نشول ګرځېدلی. دوی په کورونو کې ځانونه زنداني کړي وو او توپانچې يې د غره د ډډې د ختېنو کورونو په لرګينو تاخچو کې ايښې وې چې هغه کال حکومت تازه په زېړو او شنو رنګونو لړلي وو.

حکومت هم ډېر ظاهر بين و او بايد ظاهر بين هم وای ځکه چې ولس يې هم ظاهر بين و. دوی کورونه ځکه په زېړو او شنو رنګونو لړلي وو چې له لېرې ښايسته ښکاره شي خو د هغو کورونو له دننه حال څخه نه وو خبر؛ دوی ته دا پته نه وه چې د وري مياشتې په پيل کې چې کله نرۍ نرۍ باران پيل شي نو بامونه به بې وڅڅيږي.

ډيری راهبان په دې اند دي چې د باطن علم ډېر مهم دی نو ځکه خو يې د ترلاسه کولو لپاره غرونو او ځنګلونو ته ځي. دوی څومره ناپوهان دي. دوی فکر کوي چې د بصيرت علم د غرونو او ځنګلونو په وچو ډبرو او دنګو ونو کې دی. خو داسې نه ده. پرېښتې تر هر چا ښې پوهېږي چې د بصيرت علم د انسانانو په مخونو کې پروت دی نو ځکه خو تل د انسانانو پر چاپېر تاويږي. خو د راهبانو له دې دومره ناپوهۍ سره هم د دوی دا خبره منم او سلامي ورته کوم لکه چې د هغې ژمي په يوه سړه ورځ د تور ګونګټ په خيټه کې د غټې خيټې والا ناست سړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته پر سړک ولاړو د ترافیکو ماموړانو سلامي ووهله! دې تصویر ما ته خوند راکړی و نو ځکه خو مې هماغه وخت د تور ګونګټ د بدرنګۍ سره سره د تصور پر تابلو کښلی و.

عجیبه دا ده چې ما نورو ته ناپوهان ویل خو ما پخپله فکر کاوه چې زه هم ډېر ناپوه یم، زه ډېر ساده او کم عقل یم، ان کله کله به چې د خپل ځان ناپوهۍ ته غوسه شوم او د آیني له مخې به تېرېدلم نو سترګې به مې پټولې. له ځانه به مې دومره کرکه وشوه چې نه مې غوښتل خپل مخ وګورم او د سترګو کونجونو ته مې ځیر شم.

هغې لیونۍ داسې ډاکه راباندې اچولې وه چې هر څه یې راڅخه لوټ کړي وو خو یوازې دوه څیزونه یې راته پرېښي وو: ساه اخیستل او بېرته ساه ویستل!

کله به د خیالونو هجوم دومره راباندې زورور شو چې تصویرونه به یې له یو بل سره وجنګېدل او ډېرې ورېې به شول، ما به داسې احساس کاوه چې کوم ارزښتمن څیز مې ورک کړی دی او ناکراره به مې په لټون پیل وکړ.

زما وار دومره خطا شوی و چې په بازار کې د ټولو خلکو رنګونه راته الوتي ښکارېدل، زما سینه دومره دردېدلې وه چې کله به مې هم کوم بوډا جوالي ته وکتل نو دا مې انګېرله چې د هغه زړه هم له سلو غمونو ډک دی، چې کله به د نایي دوکان ته ولاړم او ویښتان به یې راته جوړول نو داسې مې انګېرله چې زما ویښتان یې نور هم راته خراب کړل، زه په دې اند وم چې نه هم کوم نایي راته سم ویښتان جوړولی شي او نه هم کوم خیاط راته سمې جامې ګنډلی شي. زه نه پوهېدلم چې د لیونتوب تر وروستي حده رسېدلی وم او که د بصیرت پر وروستي حد مې پړاو اچولی و!

زه نه پوهېدلم ځکه چې زه رښتیا هم ناپوهه وم.

زه پوهېدم چې زه ښه لیکل نشم کولی او نه هم ښه شاعر یم، زما احساس دردېدلی و، هغې زلزلې چې زما د ژوند له خوندونو ډک ښار یې ولړزاوه زما د کلماتو زرینې ماڼۍ یې هم ونړولې ځکه خو اوس زما قلم په دې ماڼیو کې د کلماتو په لټون و او هره کلمه به یې چې پیدا کړه نو د نیلي غمي په څېر یې په خپله ځولۍ کې اچوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

*****

نور نو د ایرو هغه بت ته ورته وم چې د نرۍ شمال یوه څپه یې له ځانه سره وړلی شي، دومره بې سبکه شوی وم چې که پورته به شوم نو پښې مې رېږدېدلې، هره شپه به مې بانه یو له بله مرور وو، د شپې په چوپتیا کې به مې یوازې دوه شیان اوریدل: د سپو غپا او د دېوالي ساعت ټک ټک!

هغه میاشت چې په باغونو کې تازه د ګلونو غوټۍ ګل کېدلې او د کابل واورې ویلې شوې وې، مور مې په سر کې په ګڼ ګڼلي پنځه سپین ویښتان پیدا کړل، په دې ورځ په ټک پوهه شوه چې نور هر څه تر وروستي حده رسېدلي دي، هغې هم باید خپله وروستۍ فیصله کړې وای، نور نو زما د زړه په راز هم خبره شوې وه او په دې پوهیدلې وه چې له غټ سترګې هوسۍ سره زما د ژوند تړون ناممکن دی څکه چېرته سارایي هوسۍ او چېرته د کلي لیونی!

په بل سهار بیا د کلي په لور روان شوو، دا ځل نه په غرونو کې پخوانی خوند و، نه د سړک په راڼدیدلو او شاته تښتیدلو کې او نه هم په درو کې د زېړو ګلانو. ما ته دا ټول دریدلي ښکارېدل، زما مور هغه ورځ د عیسی علیه السلام د مور مریم په څېر ښکارېدله څکه چې تر خولې یې یو توری هم نه وتلو او ما فکر کاوه چې د خدای په امر یې د چوپتیا روژه نېولې ده، خو زه څکه مسیح ته نه وم ورته چې زما شونډې هم ګنډلې وې، ان د ټکسي د موټروان او سپرلیو تر خولو هم سونګ نه ختلو. خو ما یو ښایسته تصویر بیا لیدلی و او زما د تصور بوډا انځورګر په خپلو لړزیدلو لاسونو د حافظې پر تابلو ترسیماوه، هر سپین وری یې په ډېر پام پورته غره ته په ختلې نرۍ لاره د ختلو په حال کې انځور کړی و.

مور مې بیا هم زموږ له کلي په خوږ پورې د سپینې ږېرې خاوند تاویذګر ته له خپلې سهیلې سره ورغلې وه، هغې یو ځل بیا هم ورته د خپلې بې وسۍ خط ورکړی و خو دا ځل یې داسې ورته ویلي وو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا تاویذ به په اوو سرو جامو ګې وګنډې، د څرمنې په پوښ کې به یې بند کړې او په هدیره کې به یې د دوو پخوانیو قبرونو تر منځ ښخ کړې.

کله چې د مازدیګر لمر له نښترو او څېړیو د دنګ غره تر شا غرغره کېدلو، مور مې پر چاقو د دوو زړو قبرونو تر منځ کوچنی قبر کیندلو او کوچنی تاویذ یې پکې دفن کاوه...

خو زه پوهېدلم چې که کلونه وروسته د تاریخي اثارو کوم څېړونکی دا ځای وکیندي نو د دوو تنو د هډوکو ترمنځ به هماغه تاویذ پیدا کړي او دا جمله به پکې ولولي: د سارایي هوسی له ښکرو د کلي د لیوني زړه بېرته روارځ!

زه پوهېدلم؛ هغې تاویذګر چې زما مور بیا هم د پرېښتې ګومان ورباندې کړی و شیطانانو ته یې امر کاوه چې زما زړه بېرته راوړي خو په شیطان کې دومره زور نه و چې زما شهید زړه ته ورنېږدې شي، ځکه چې خدای ورته په ګڼ ګڼلي پنځه ملایکې په پهره داری درولې وې...

بیا مې هم تل په تصور کې د هغې تصویر ته کتل او د زړه په ژبه مې د هغې نوم اخیستلو، نور نه پوهېدلم چې ولې خو د هغې تصویر ښایسته و او د هغې نوم هم ښایسته و.

هغه هوسی همداسې سارایي وه او هیڅکله هم زما نه شوه، پر ما هر څه تېر شول خو اوس هم د ژوند په مانا نه پوهېږم.

سارایي هوسی ته غاړه ورکول ښایي یوازې زما تمنا پاتې شوه...

ما دا هر څه ولیکل، خراب مې ولیکل، ښه مې ونه لیکلی شول، ځکه چې زه ناروغ یم!

پـای

(c) ketabton.com: The Digital Library

... دا مهال زه چوپ وم، داسې په خيالونو کې ډوبېدم لکه بودا، د هغه په څېر له خپل ژونده بېزاره کېدلم، ما غوښتل د ژوند حقيقت پيدا کړم خو زه نه د کومې ونې لاندې ناست وم او نه هم د کوم سيند پر غاړه تر څو د حقيقت پرېښته راته ښکاره شي او په يوه شپه کې هر څه راته ووايي...

بیه: ۷۰ افغانۍ

Aksos

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library